

PONY WEST

BROJ 10

CENA 20 DINARA

BUČ KASIDI I KID

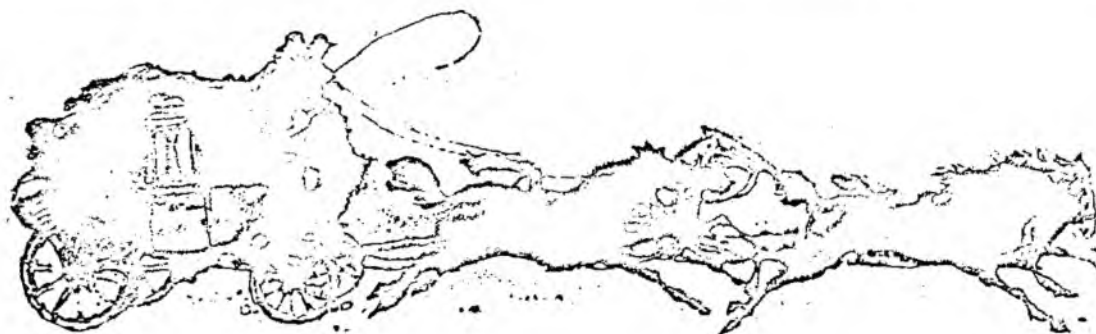
SABLASNI JAHAI





Teks Gordon

SABLASNI JAHAI



SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
SABLASNI JAHAI

X EPIZODA

Copyright © by Bones and DEN PRESS
World rights reserved

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura
Fotoslog Dečje novine
Gornji Milanovac

PONY WEST – BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE – BROJ 10
– Jun 1982. godine. Cena 20 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji
Milanovac, Tihomira Matijevića 4, Glavni i odgovorni urednik Nevena Knežević.
Telefoni: uredništvo (032) 711-549 i prodaja 711-073. Teleks: 13731. Fotoslog
i automatski prelom Eurocat 200, NIRO Dečje novine.
Štampa »Glas«, Beograd, Vlajkovićeve 8

PONY WEST



Teks Gordon

BUČ KASIDI I KID

»SABLASNI JAHAI«

Buč Kasidi, Sandens Kid i Eta Plejs, Kidova devojka, bivša učiteljica, izvršili su nekoliko uspešnih pljački ispred samog nosa Pinkertonovih detektiva u Denveru. Srećno su se dokopali skrovišta u gradu i odlučili da tu ostanu neko vreme dok se prašina malo ne slegne. Pošto je trebalo nabaviti hranu za duži boravak u skrovištu, Buč je otišao u grad po namirnice i piće.

Međutim, on naleće na detektive, ali uspeva da umakne. U bekstvu ga ranjavaju i on beži iz Denvera, ostavljajući Kida i Etu u skrovištu. Sticajem raznih okolnosti, on ne samo da preboleva ranu već uspeva da okupi oko sebe stare i nove odmetnike i

stvara novu bandu. Između ostalih članova tu je i čovek po imenu Visoki Teksašanin, koji se na neobičan način sprijateljuje sa Bučom Kasidijem. Na isto tako neobičan način, Buč stiće još jednog prijatelja u Balen Sitiју, gde je posle akcije nove bande otišao u izviđanje.

Posle žestoke tuče u jednom salunu, Buč pomaže čoveku velikog nosa da se izvuče iz gužve i njih dvojica beže iz Balen Sitiја. Buč uz put donosi odluku da nepoznatog nosonju primi u bandu i sada smišlja kako da proveri stranca i dobije njegov pristanak. Njih dvojica jašu prema skrovištu bande.

Grad je odavno bio iščezao na

horizontu kada je tajanstveni nosonja progovorio:

– Zašto si mi pomogao?

– Pa, otac me je učio da uvek budem na strani slabijih – pomalo zajedljivo odvrati Buč.

– Ja to ne bih učinio – progundajući koštunjavi čovek. – Takav se luksuz ne isplati u životu.

Buč sleže ramenima, a onda reče:

– Izgleda da se naše filozofije ne slažu, prijatelju, ali ne moraš da se plašiš. Obično ne tražim nikakvu protivuslugu.

– To je već bolje – složi se nosonja. – Čovek treba da u početku nauči kako su ljudi nezahvalni. To će mu uštedeti razna razočaranja.

– Dobro, dobro – promrmlja Buč. – Ako nisam neučtiv, voleo bih da znam s kim razgovaram?

– Kid Keri – kratko se predstavi njegov sagovornik. – Inače me još zovu i Tigar.

– Zanimljivo. Ja imam jednog prijatelja koji se zove Kid.

Na nosonjinom licu pojavi se izraz interesovanja. Okrenuo se i odmerio svog mlađeg saputnika. Onda se ponovo zagledao u daljinu i procedio kroz zube:

– Na Zapadu je to često ime. Na primer, Bili Kid, pa Kid Houk, a čuo sam i za nekog Sandensa Kida...

Buč se nasmeja. Nosonja hitro okrete glavu i upita:

– Na koga od ove trojice misliš?

– Na poslednjeg. Prva dvojica su odavno mrtvi i sada su legenda.

– Da nisi njegov prijatelj? – radoznalo je nastavio nosonja.

– Jesam.

– E, pa, onda znam ko si ti, prijatelju. Nijedna budala na Zapadu ne bi rizikovala svoju kožu da pomogne nepoznatom čoveku osim Buča Kasidija. Bar tako se priča.

– Priča je tačna – odvrati Buč. – Ja sam taj Buč Kasidi.

Nosonjine crte se malo razmekšale i on iznenada pruži Buču svoju koštunjavu ruku. Odmetnik je steže, ali se začudi koliko je šaka Kida Kerija hladna i suva. Nehotice je izvukao prste pre vremena iz njegovog stiska i ovome to nije promaklo.

– Ja se obično retko rukujem, Buče – objasnio je Keri – ali si mi danas zaista pomogao. Nego, kako to da sam lutaš po Nju Meksiku? Zar se banda iz »Rupe u zidu« rasturila?

– Uglavnom – odgovori Buč. – Ja i Sandens Kid operišemo sami, ali smo se i mi razdvojili sticajem nezgodnih okolnosti.

Nosonja ništa ne reče i neko vreme su ćutke jahali. Onda Buč pogleda prema nebu i položaj sunca mu pokaza da je podne odavno prošlo. Prema njegovoj oceni, nalazili su se dobrim dvadesetak milja daleko od tajne doline, gde je on proveo poslednjih nekoliko nedelja u društvu od-

metnika Baldija Širefsa i njegovog druga. U prastarom selu pečinskih Indijanaca oni su čekali na povratak Bena Kilpatrika, poznatog pod nadimkom Visoki Teksašanin. Jašući sada sa nosonjom, Buč je razmišljao da li se Ben vratio iz Teksasa sa svojom verenicom Lorom Balion, kao što je obećao na polasku.

Buč je stekao novog poznanika i njegova stara ideja o bandi »Sablasnih jahača«, navela ga je da pokuša sa vrbovanjem još jednog člana.

Pošto je još jednom krišom pogledao nosonju, Buč ga oprezno upita:

– Da li imaš neke planove za budućnost, Keri?

– Nemam.

– Pošao sam u susret jednom svom prijatelju – nastavi Buč. – On treba da se vrati iz Teksasa i onda bi se zajedno pridružili ostalom delu bande.

– Bande? – ponovi Kid Keri. – Nisam znao da u Nju Meksiku postoji neka banda vredna pomena.

– Sada ćeš saznati – reče Buč. – To je banda »Divljih jahača« i nudi ti se pristupnica. Od sada će se banda zvati »Sablasni jahači«. Nekako bolje zvuči.

– Ako imate neko skrovište, onda prihvatam – spremno reče Kid Keri. – Već nedeljama ne silazim sa konja i mora da sam prejahao hiljade kilometara.

– Sigurno imaš dobre razloge

za to – osmehnu se Buč. – Nudim ti mesto kao stvoreno za odmor. Nijedan šerif iz okolnih država ne zna za naše skrovište. – Buč malo počuta, a onda poslovno upita: – Na koliko si učenjen?

– Na dve hiljade dolara – pomalo skromno odvrati Kid Keri. – Toliko u Teksasu, inače moja glava u Meksiku vredi pet hiljada pezosa. Guverner Čiuaua rado bi video moju glavu na šiljcima ograde svoje rezidencije. Isto to važi i za politikose u Ciudad Hwaresu.

– Znači, ti si specijalista za Meksiko. – reče Buč. – Ja i Sandens smo nameravali da odemo tamo ...

– Postalo je suviše vruće u Meksiku – stručno odvrati Kid Keri. – Priča se o revoluciji i svaki gringo je sumnjiv. Nego, jesmo li blizu tog tvog skrovišta?

– Stići ćemo u toku dana – zagonetno reče Buč.

Kada su Buč i Kid Keri prošli kroz tunel u jaruzi i izbili na plato pred malom dolinom, nosonja zadivljeno zviznu. Čak je i on morao da se uzbudi. Bilo mu je dovoljno nekoliko trenutaka da shvati da se nalazi u skrovištu kakvo je malo koja odmetnička banda imala na raspolaganju.

– Ovde bi nas pronašli samo krilati šerifi – glasio je komentar Kida Kerija. – Koliko znam, takvi još ne postoje.

– I ja sam slično mislio kada

sam prvi put video dolinu – složi se Buč.

Onda je prineo po dva prsta obe ruke ustima i prodorno zviznu. Zvižduk se stostruko odbi o kamene zidove male doline i iz jedne pećine na levoj strani iskoči ljudska prilika. Zrači zalazećeg sunca zablistaše na njegovoj golobanji. Čelavko rukom zakloni oči. Kada je prepoznao Buča, on mahnu rukom, ali vinčesterka ostade spremna za paljbu. Stranac pored Buča kao da nije ulivao poverenje Baldiju Širefsu.

Buč i Kid Keri pustiše konje prema potočiću na drugom kraju doline i onda se uputiše do pećine.

– Ko je to s tobom? – odozgo upita čelavko. Nosonja podiže glavu i Širefs vide njegovo lice. Izustio je sočnu psovku i povikao: – Pa, to je Tigar! Huljo, mislio sam da si odavno mrtav!

– A ja sam mislio da su ti kojoti oglodali kosti – odvrati Kid Keri.

– Penjite se gore – veselo ih poziva čelavko.

Buč i Keri se uspentraše uz lestvice do pećine, gde se nosonja i čelavko srdačno zagrlise. Baldi je imao da postavi mnogo pitanja, ali je odustao od toga, i ponudio gosta bocom tekile. Boca zaređa od ruke do ruke, a onda se Buč obazre po pećini i upita čelavka:

– A gde je naš prijatelj sa časovnikom?

– Otišao je odmah posle tebe –

objasni Baldi i onda zabrinuto dodade: – Već je trebalo da se vrati. Kada si zviznuo, mislio sam da je on.

– Kuda je otišao?

– Da malo protegli noge, kako mi je rekao – odgovori Baldi. – Tvrdio je da su nam se konji ulejnili i hteo je malo da projaše svoja da bi mu povratio kondiciju.

Posedali su oko ognjišta i čelavko počeo da raspiruje vatru na ugljvlju. Dok je to radio, pričao je Buču o svom poznanstvu sa Kidom Kerijem:

– Nas dvojica smo zajedno »radili« u Kaliforniji. To je bilo pre zlatne groznice. Onda je Keri ubio jednog šerifa i morali smo da kidamo.

– Šteta – progunda nosonja. – Posao se razgranao tek kada su tamo pronašli zlato, ali tada smo mi već bili daleko od Kalifornije.

– Da, gde si lutao sve ovo vreme? – interesovao se Baldi.

– Uglavnom po Meksiku – odgovori Keri. – I odande sam morao da bežim. To mi je već dosadilo ... Ponekad zaželim da naletim na nečiji metak i tako završim ovo skitanje. Mislim da sam prilično umoran.

Čelavko čudno pogleda u Keri-ja, ali ništa ne reče. Verovatno je on mislio da se njegov nekadašnji ortak mnogo izmenio. U svakom slučaju, nije odobravao Kerijev pesimizam. Tako nešto nije bilo dobro za jednog odmetnika, a

među banditima kružilo je uverenje kako se treba čuvati ljudi kojima nije stalo do života.

– De, de, nije valjda sve tako crno – promrmlja Baldi. – Svi smo mi bili u sosu i opet se vadili iz njega. Uostalom, sa tvojim skitanjem je sada svršeno – on rukom pokaza prema maloj dolini. – Ovde možeš da se zadržiš koliko želiš.

Keri klimnu glavom i dobro poteže tekilu iz one boce. Stresao se, a njegove beživotne oči kao da dobiše novi sjaj. Baldi je bio dovoljno diskretan da bi se dalje raspitivao, jer među odmetnicima je važno staro pravilo da ne treba suviše čeprkati po tuđem životu.

U očekivanju večere koju je Baldi spremao, Buč navede razgovor na buduće planove. Pričao je veoma ubedljivo, tako da se Keri uskoro zagreja.

Kada je Buč završio, on reče:

– Ja sam u životu samo jednu banku opljačkao, dole u Meksiku. To i nije bila prava pljačka. Dobio sam pezose na poslužavniku. Čikanosi su malo naviknuti na prepade po bankama i zato ili odmah predaju novac, ili počinju da pucaju, pa ko ostane živ.

– I ja sam za to da banke ostavimo na miru – reče Buč. – Uostalom, danas se više zlata prevozi vozovima nego što ga ima u sefovima ovdašnjih banaka.

– Da napadamo vozove? – izne-

nadi se Baldi. – U redu za poštanska kola, ali vozovi... Neki od njih idu i čitavih trideset milja na čas. Onaj moj časovničar mi je pričao da čovek ne sme glavu da promoli kroz prozor kod tolike brzine. Vrlo je opasno.

Buč se nasmeja, a Keri reče:

– Banda iz »Rupe na zidu« se specijalizovala za vozove, Baldi. Vidi se da si postao pravi provincijski bandit kada ne znaš da su napadi na vozove glavna moda u našem poslu.

– Ja sam i dalje za poštanska kola – tvrdoglavo odvrati Baldi Širefs. – Bar dok ne zamene vozove. Skoro smo obavili jedan takav posao i nismo loše prošli.

Čelavko ustade i ode do drugog kraja pećine, gde je iz jedne rupe u zidu izvadio vrećinu zlatnika, pa je doneo do vatre. Izručio je njenu sadržinu pred Kida Kerija i pustio da plamenovi zasvetlucaju na novcu.

Nosonja ravnodušno pogleda zlato, ali je i dalje ćutao. Buč se već uplaši da nije ponovo utonuo u ono svoje stanje obamrlosti. Međutim, kada Keri uze bocu tekile i otpi, svima kao da laknu.

Sa ovakvim čovekom mogla bi da se preduzme svaka akcija, pomisli Buč. Ipak, šta bi bilo kada bi usred gužve odjednom počeo ovako da razmišlja?

Novi zvižduk iz doline trže trojicu u pećini i Baldi pohita ka izlazu. Napolju se sumrak već pri-

lično spustio, ali je ćelavko odmah prepoznao odmetnika sa časovnikom.

GLAVA DRUGA

Baldi se okrete i viknu:

– Nešto nije u redu.

Buč i Keri skočiše na noge i izleteše iz pećine. Ćelavko se već spuštao niz lestvice, pa i oni pođoše za njim. Za tren oka su pretrčali rastojanje do ulaska u tunel. Buč vide da razbojnik stoji leđima oslonjen o kameni zid. Kada su bili nekoliko metara od njega, ovaj se skljoka na zemlju.

Baldi mu prvi prilete i pokuša da ga podigne. U sledećem trenutku Buč i Keri se stvoriše pored njih. Ćuli su odmetnika kako krklja:

– Potera . . . ranili su me . . . Ćuvajte se!

– Neka neko brzo donese vode – reče Baldi i Buč potrča u pećinu. Kada se posle minut ili dva vratio sa ćuturkom vode, ćelavko i Kid Keri su već bili položili odmetnika na zemlju i raskopćavali mu okrvavljenju košulju. Imao je jednu ranu na desnom ramenu, a drugu na slabinama. Mada povrede nisu izgledale opasne, odmetnik je izgubio mnogo krvi i sada je, praktično, izdisao. No, kada su mu nasuli vode kroz ispucale usne, on otvori oči.

Prepoznao je Buća i, pošto je malo prikupio snage, polako

reče:

– Onaj prokleti šerif iz Farmingtona nije se smirio . . . Izgleda da je osetio kako se krijemo negde u okolini . . .

– Šta se dogodilo? – nervozno upita Baldi.

– Hteo sam da ulovim neku prerijsku kokoš . . . – odvrati ranjenik. – U jednom ćestaru sam skoro naleteo na poteru. Vikali su mi da stanem, ali sam ja okrenuo konja i pobegao. Onda su pripucali . . . Jedva sam ostao u sedlu.

– I dalje? – požurivao ga je Baldi jer je ranjenik ponovo začutao.

– Gonili su me sve do mraka – nastavi odmetnik svoju priću. – Srećom, moj konj je bio odmorniji od njihovih . . .

– A gde ti je konj? – upita Buč obazirući se oko sebe.

– Pao je negde blizu ulaska u jarugu – objasni odmetnik. – Ova-mo sam došao pešice . . .

– Odnesimo ga u pećinu – reče Buč.

Zajedno su ga uhvatili sva trojica i, pazeći da ga mnogo ne drmusaju, poneli ka pećini. Kada su već stigli do lestvica, Buč oseti kako se ranjenikovo telo opušta u njegovim rukama. Procedio je kroz zube:

– Stanite.

Zastali su i onda ponovo položili odmetnika na zemlju. Buč kleće i nasloni glavu na njegove grudi. Nije mogao da ćuje kuca-

nje srca. Polako se uspravio i rekao:

– Svršeno je.

Baldi promuklo opsova, a Kid Keri glasno uzdahnu. Buč je, ipak, bio najpraktičniji od njih. Znao je da bi potera mogla ujutro da nađe ranjenikovog konja u blizini jaruge i da onda po tragovima otkrije i ulaz u tunel. Tada bi sa njima bilo svršeno, jer je iz skrovite doline postojao samo taj izlaz.

– Idem da pogledam šta je sa njegovim konjem – objasnio je odmetnicima i onda požurio do svog ždrepcu, koji je mirno pasao na drugom kraju doline. Za tren oka ga je osedlao i projahao pored odmetnika, koji su još uvek nepomično stajali iznad tela svojega druga.

Izašavši iz tunela, Buč zastade i pogleda niz jarugu. Mesec je već bio izgrejao i njegova svetlost dovoljno je obasjavala okolinu. Bučovo oštro oko jasno je razaznavalo sve predmete i, pošto je nekoliko minuta pažljivo gledao na sve strane, on zaključi da se u blizini ništa ne kreće.

Ipak nije projahao konja, već ga je poveo za sobom kroz jarugu. Uskoro pred njim puče ravnica koja se gubila u nedogled. Osim noćnih insekata, koji su pevali svoju neumornu uspavanku, i povremenog zavijanja kojota, ništa se drugo nije čulo.

Već priviknut na mrak, Buču

nije bilo potrebno mnogo vremena da otkrije jednu tamnu masu koja se isticala u ravnici, oko pola milje daleko od ulaza u jarugu.

Pojahao je konja i uputio se tamo. Već na polovini rastojanja utvrdio je da je ona tamna masa u stvari oboreni konj. Porebarke je ležao na zemlji. Kda se sasvim primakao, video je da se životinja pomera.

Buč skoči sa sedla i priđe konju na zemlji. Životinji su bile polomljene obe prednje noge. Verovatno je upala u neku rupu i pravo je čudo što je već ranjeni odmetnik preživeo pad sa konja. Životinja bolno zaništa osetivši prisustvo čoveka i onda podiže glavu.

Ne razmišljajući mnogo, Buč trže revolver, prisloni ga konju o uvo i povuče okidač.

Pucanj je odjeknuo kao grom i razlegao se prerijom. Konj se zgriči i onda opusti.

Do đavola, šta sam uradio, sevu Buču kroz glavu. Ovaj pucanj se čuo sigurno čak do Faringtona. Napregnuto je osluškivao, ali je i dalje bilo mirno. Otišao je do svog konja, koji je uznemiren pucnjem otkasao desetak metara dalje i sada je jedva dozvolio Buču da ga uhvati i popne se u sedlo.

Kada je već bio na leđima životinje i spremao se na povratak u dolinu, do ušiju mu dopre nekakva daleka tutnjava. Posle nekoliko trenutaka ta tutnjava se pre-

tvori u jasan topot kopita i Buč je znao kako je pucanj privukao potera i da sada oni jure u njegovom pravcu.

Ne oklevajući više, on mamuznu ždrepcu i polete ka ulazu u jarugu. Vremena za gubljenje nije bilo. Potera će sigurno otkriti ubijenog konja, a do jaruge neće im biti potrebno mnogo vremena. Ako to ne učine noćas, ujutru će sigurno приметiti tragove.

I dok su mu ovakve misli sevale po glavi, Buč ulete u jarugu, stvori se kod ulaza u tunel i već posle minut-dva istrčao je u dolinu, ostavivši konja u tunelu.

Baldi Širefs i Kid Keri su u međuvremenu odneli mrtvog odmetnika na drugi kraj doline i sada su tamo nekim granama pokušavali da iskopaju plitak grob.

Buč pohita do njih.

– Potera – kratko je rekao. – Čuli su me kada sam ubio njegovog konja.

– Do đavola – jeknu Baldi. – Sigurno će nas otkriti.

Kid Keri se uspravi, oslonjen o granu koju je držao u ruci i reče:

– Znači, od mog odmora nema ništa.

– Treba što pre da se čistimo odavde – produži Buč. Onda je pogledao odmetnika i dodao: – Prvo ćemo ga sahraniti.

Sada sva trojica navališe da kopaju rupu. Petnaestak minuta kasnije, načinili su raku pola metra duboku, gde su odmah položili

mrtvog druga. Onda su prikupili kamenje, koga je bilo u izobilju, uskoro se u maloj dolini videla kamena piramida. Obeležavala je kraj života jednog od toliko ljudi na Divljem zapadu koji su se sukoobili sa društvom i zakonom.

Iz pećine su uzeli samo najpotrebnije stvari, dosta municije nešto hrane, a nisu zaboravili ni čuture sa vodom.

Požurili su da izađu iz tunela jer su se ovde sada osećali kao u klopki. Buč je prvi razmakao granje pred ulazom i oprezno virnuo ka jaruzi. Napolju je sve izgledalo mirno.

– Vidik je čist – saopštio je drugovima. – Mogli bismo da krenemo.

Bezbedno su prošli kroz jarugu i na njenom kraju zastali da bi videli šta se događa u preriji. Buč odmah ugleda nekakvo kretanje oko mesta gde je pronašao ranjenog konja. Nije mu trebalo mnogo da razazna grupu jahača. Potera je dobro ocenila gde je pucanj odjeknuo i brzo je pronašla to mesto. Sada su verovatno raspravljali na koju bi stranu trebalo krenuti u potragu.

– Šta misliš? – reče Baldi koji je stajao pored Buča. – Ako sada izađemo iz jaruge, oni će nas sigurno приметiti i jurnuti za nama.

– Zar da ih čekamo ovde? – nervozno promrmlja Kid Keri. – Prije kasnije, oni će stići i onda je svršeno sa nama.

Buč nije odmah izneo svoje mišljenje, već je i dalje gledao prema poteri. Onda je podigao oči ka noćnom nebu i lice mu se po prvi put malo opusti. Sa istoka, tamo gde je trebalo da se pojavi zora novoga dana, približavala se tamna zavesa oblaka, koji su kao pokretni zid brzo napredovali preko neba.

Buč je ocenio da će oblaci pokriti mesec za najviše pola časa. Osvrnuo se i rekao drugovima:

– Po ovoj mesečini nemamo nikakvih izgleda da se izvučemo, ali će mesec uskoro nestati. Izgleda da se čak sprema i nepogoda.

Baldi i Keri podigoše glave, a ćelavko odmah reče:

– Izgleda da si u pravu. Ceo dan su me pekale stare rane. Trebalo je da se setim da će se vreme promeniti.

Sada im ništa drugo nije preostalo, nego da čekaju i da motre na kretanje potere.

Ubrzo se grupa jahača odvoji od mrtvog konja i uputi duž podnožja brda, ali ovoga puta ka severu. Oni su napredovali sasvim polako i bilo je jasno da pokušavaju da otkriju tragove.

Odmetnici u jaruzi odahnuše. Sada je već bilo nade da će bezbedno sačekati dolazak oblaka. Ako potera bude nastavila da se udaljava u istom pravcu, oni su lako mogli da umaknu na suprotnu stranu.

Uskoro na dalekom horizontu

blesnuše prve munje i potmula tutnjava groma dopre do njih.

– Dobro je – zadovoljno reče Baldi. – Ako još bude i kiše, spašeni smo. Neće moći da pronađu naše tragove.

Već su prvi oblaci, nalik na pramenje, stigli do meseca i ovaj se nađe kao u izmaglici, ali je svetlost bila još dovoljno jaka da bi se svako kretanje u preriji moglo primetiti. Potera se već desetak minuta izgubila negde u daljini i Buč zaključio kako bi to trebalo iskoristiti. Mesec je ubrzo mogao da zađe iza oblaka. Ako odmah napuste jarugu i krenu ka jugu, dobili bi u vremenu i prilično se udaljili od potere.

– Idemo – reče on odmetnicima.

Ćutke su se popeli na konje i izjahali iz jaruge. Smesta su krenuli ka jugu, ali ne u otvorenu preriju, već duž podnožja brda koja su opkoljavala njihovu dolinu.

U početku je sve išlo glatko. Osluškiivali su tutnjavu gromova u daljini, bacali s vremena na vreme poglede prema mesecu, koji je sve više gubio svoj sjaj, a Buč se stalno osvrtao u pravcu gde je nestala potera.

Iznenada, on se podiže u sedlu i istovremeno zaustavi konja. Njegovi se drugovi takođe zaustaviše.

– Šta je? – reče Baldi, ali ga Buč ućutka pokretom ruke.

Napregnuto je osluškiivao.

Onda do njih stiže tako omrznuti topot konjskih kopita, koji se brzo približavao.

– Do đavola! – opsova Kid Keri.
– Evo ih!

– Sigurno su pronašli tragove – zavapi Baldi.

– Sada nam ne vredi da nagađamo – oštro reče Buč i pognu se u sedlu. – Na štedite konje.

Odmetnička trojka dade se u strahoviti galop. Njihove životinje su možda bile odmornije od konja potere, ali se na to nije moglo mnogo računati pošto su Buč i Keri čitav prethodni dan brzo jahali iz Balen Sitija.

Odjednom, u daljini odjeknu pucanj i pomeša se sa novom tutnjavom groma, koja rascepi istočni horizont.

– Videli su nas – nepotrebno reče Baldi i tako ošinu svog konja da je životinja izletela napred i sada je ćelavi razbojnik predvodio begunce.

Buč i Keri su se trudili da ne zaostanu. Bilo je bolje da Baldi juri napred jer je dobro poznavao teren.

Zapraštali su novi hici, ali je to bilo više radi plašenja odmetnika nego sa ciljem da se oni pogode. Ipak, topot kopita nije prestajao da se približava.

GLAVA TREĆA

Strahoviti tresak groma uzdrmao je čitavu preriju. Pri svetlosti

narandžaste munje postalo je vidljivo po danu. Buč se mahinalnookrete i u magnovenju spazi grupu jahača, koja je otprilike pola milje daleko grabila za njima. Odmah zatim nastao je potpuni mrak i njihove zasenjene oči nekoliko trenutaka ništa nisu videle.

Tada Baldi Širefs radosno viknu:

– Evo kiše!

I zaista, krupne, tople kapi kiše pogodiše begunce po liću. Nekoliko trenutaka nebo se kolebalo, a zatim se pravi potop rastvori nad prerijom. Za manje od minuta svi su bili prokisli do gole kože. Vidik se skratio na svega desetak metara i Buč odluči da preduzme prvu varku.

– Skrenite desno! – viknuo je iz sveg glasa da bi nadjačao tutnjavu groma i šuštanje kiše.

Kao jedan, odmetnički obrtoše konje i pohitaše za Bučom. Dobrih pola časa su jurili nasumce, šibani vetrom i vodenim mlazevima, a onda su ponovo promenili pravac.

Buč je otprilike odredio da se kreću ka jugu. Više se nije čuo ni topot konjskih kopita, pošto se žedna prerija pretvorila u kaljugu. Kiša nikako nije prestajala da pada. Natopljena zemlja više nije upijala vodu i konji su uskoro gacali po pravom jezeru, podižući ispod kopita blatnjave vodoskoke.

Vlažna zora s mukom se borila da otera noć. Na jednom uzvišenju, gde je bilo relativno suvo, tri konjanika su stajala nepomično, dok su im konji svaki čas obarali glave. Umor je sve savladao.

Baldi Širefs uzdrhta celim telom i progunda:

– Ako budemo još malo ovako stajali, ja ću svakako navući zapaljenje pluća.

– Sačekaćemo da grane sunce – odvrati Buč.

Kid Keri pogleda ka nebu, gde su se razbijeni oblaci vrteli besomučnom brzinom.

– Na sunce ćemo još malo pričekati – melanholično je uzdahnuo odmetnik. – Poterajmo konje pa ćemo se zagrejati i mi i oni.

I u prvom sivilu dana oni se spustiše sa brežuljka. Sada im je bilo lakše da odrede pravac prema jugu. Po Bučovom računu, nalazili su se bar dvadesetak milja dalako od njihovog skrovišta. Negde napred, u izmaglici, trebalo je da leži neko naselje i put za Santa Fe.

Bez obzira na rizik, čvrsto su odlučili da potraže neko sklonište, ogreju se i pruže odmor kako sebi, tako i konjima.

Poteru su davno izgubili i nije postojala nikakva opasnost da ih šerif iz Farmingtona pronađe. Laki kas njihovih konja uskoro je prešao u lagani hod i najzad su se životinje jedva vukle, stupajući napred nogu pred nogu. I jahači i

konji bili su skoro potpuno okupani blatom i tako su se stapali sa okolnim zemljištem.

Tada se sunce probi kroz oblake i njegovi rumeni zraci uliše novu snagu beguncima. Dvadesetak minuta kasnije, Buč je primetio kako se stub dima s mukom diže kroz vlažni vazduh. Odmah je to saopštio drugovima.

Baldi Širefs pogleda oko sebe i, pošto je malo promislio, reče:

– To je sigurno stanica poštanskih kola. Drugog naselja nema u blizini.

– Onda idemo tamo – odlučno odvrati Buč.

Mamuznuli su konje, tražeći od njih poslednji napor. Dim se sve jasnije video i najzad odmetnici spaziše nekoliko niskih građevina koje su čučale u preriji, potpuno izgubljene u beskonačnosti prirode.

Lavež pasa najavio je njihov dolazak. Iz dugačke, belo okrečene zgrade, koja se nalazila pored velikog koralu sa konjima pojavi se jedan čovek i pogleda prema preriji. Lavež pasa postajao je sve jači.

Blatnjava trojka ujaha u dvorište poštanske stanice.

Čovek koji je izašao iz zgrade ostade nepomičan sve dok jahači nisu stigli na nekoliko metara od njega. Njegovo iskusno oko obuhvati konjanike. Smesta je zaključio da su ovi samo velikom mukom naterani da noću jašu po

onakvom vremenu i, pošto među njima nije video predstavnike zakona, znao je da su u pitanju odmetnici.

Međutim, kao i svaki profesionalac koji je morao da opšti sa raznim felama koje su lutale Divljim zapadom, šef stanice ničim nije pokazao da su mu došljaci nepoželjni. Sačekao je da oni zauzave konje i onda poslovno rekao:

– Možete da se umijete na pumpi, a za konje će se pobrinuti moj čovek. Doručak se baš sprema.

Buč klimnu glavom i, dok su silazili s konja, jedan mladić istrča iz zgrade i prihvati uzde.

Jedan po jedan umili su se na pumpi i obrisali vratnim maramama. Sedokosi šef stanice čekao je na vratima da završe sa uređivanjem, a onda ih je uveo u nisku, dugačku prostoriju, nameštenu grubim stolovima i klu-pama. Čitavu jednu stranu zauzima-
mao je šank, iza koga je stajala sredovečna, debela žena i brisala čaše.

Buč zatrepta očima da bi se navikao na polumrak u stanici i onda vide jednog čoveka i ženu za stolom u uglu. Svetlost koja je dopirala kroz male prozore, nalik na puškarnice, nije stizala do onog para, ali se Buču čovek učini poznatim. Inače, u stanici nije bilo više nikoga.

Ostavivši svoje drugove kod vrata, Buč pređe preko sale i sa

svakim korakom njegove slutnje su se potvrđivale.

Kada se nalazio nekoliko metara od stola gostiju, čovek naglo ustade i svetlost sa prozora obasja mu lice.

Bio je to Ben Kilpatrik. Dobročudni Visoki Teksašanin.

Baldi Širefs i Kid Keri razrogačiše oči kada su se Buč i Visoki Teksašanim zagrlili. Žena za stolom zbunjeno je gledala ovaj susret.

– Dakle, ovo je zaista prava sreća – reče Buč. – Kako stvari sada stoje, mislio sam da te više nikada neću videti, Bene.

– Zašto? – upita Visoki Teksašanin.

Buč ne odgovori odmah, već mahnu rukom dvojici odmetnika i ovi polako priđu stolu. Svi su se rukovali i Ben hitro privuče stolice od drugih stolova, tako da su sada svi posedali ukруг.

Šef stanice diskretno priđe gostima.

– Viski za sve – naruči Buč.

– Mi smo već poručili doručak – objasni Ben. – Slaninu i jaja. Hoćete li i vi isto?

– Onda pet porcija – spremno ih dočeka šef stanice i povuče se ka šanku.

Čim je on otišao, Buč počeo da priča. Kada je završio, Ben se osmehnu i reče:

– Ovo je Lora Balion. Moja verenica.

Crnokosa devojka, širokog,

preplanulog lica, ljubazno se osmehnu. Nije bila lepa, ali je iz njenih zelenkastih očiju zračilo nešto iskreno i sigurno. Baš odgovara Benu, pomisli Buč. Rukovali su se sa devojkom i Buč oseti žuljeve na njenom dlanu, što je značilo da se bavi konjima i da ne ispušta uzde iz ruku.

– Dobro, a šta ćemo sada? – upita Ben.

– Nameravali smo da se još neko vreme zadržimo u skrovištu – tiho reče Buč dok je Baldi naliwao viski u čaše. – Ne znam da li smo se otresli potere, ali, za svaki slučaj, ja bih u velikom luku obišao drum za Santa Fe i pošao ponovo na sever.

– Imam bolju ideju – javi se Kid Keri. – Ovde smo u stanici poštanskih kola. Ostavimo konje i kupimo karte do Taosa. Nikakva potera neće pretpostaviti da se vraćamo na sever, i to kao obični putnici.

– Nije loše – odmah se složi Ben Kilpatrik. – A posle Taosa?

– Ja bih da nastavimo kolima do Alamose – reče Buč. – Tu je i železnička stanica. Ukrcaćemo se na voz za Pueblo. Ako sve prođe mirno, onda predlažem da iz Puebla nastavimo za Denver.

– Za Denver? – graknuše ćelavko i Visoki Teksašanin. – Pa tamo vrví od šerifa i pinkertonovaca.

– Tačno – klimnu glavom Buč – ali, koliko je meni poznato, u Denveru bismo bili najsigurniji.

Međutim, odmetnici baš nisu bili uvereni u takvu pretpostavku. Dalju diskusiju prekide dolazak one debele žene, koja na ogromnom poslužavniku donese doručak. Pošto su prvi zalogaji skliznuli niz izgladnela grla begunaca, Buč produži da izlaže svoj plan:

– Siguran sam da su Sandens Kid i njegova devojka još uvek u Denveru. Oni tamo imaju stan na veoma zgodnom mestu. Ako se neprimećeno uvučemo u grad i stignemo do njih, garantujem vam da ćemo ne samo moći da se odmorimo već i da pripremamo nove akcije.

– Ti si optimista, Buče – progundā Baldi Širefs. – Tolike potere nas traže u Nju Meksiku... a i ti si sam pobegao iz Kolorada ispred pinkertonovaca.

– Iznenadićete se kada vidite gde se nalazi naš stan u Denveru – osmehnu se Buč. – I dalje tvrdim da je to najsigurnije mesto za skrovište.

– U redu – klimnu glavom Kid Keri. – Neka sve bude kako ti kažeš, ali šta ćemo dalje?

– Svi znate da smo obrazovali družinu »Sablasnih jahača« – reče Buč, a njegovo dobroćudno lice kao da se ozari. Odavno je želeo da ima svoju bandu i da najzad izvodi akcije kako sam zna i ume. On pogleda oko sebe i dodade: – Ovakve ljude trenutno nema nijedna družina na Zapadu. Još

kada se povežemo sa Sandens Kidom i njegovom devojkom, onda ćemo baš biti jači od svih.

– Onda bar neću biti sama među ovim grubijanima – javi se Lora Balion. – Kakva je ta devojka?

– Bivša učiteljica – odgovori Buč. – Mislim da ćete se vas dve lepo slagati. Ako ništa drugo, onda vam je zajedničko što volite avanture i dve najveće budale na Zapadu, Sandensa Kida i ovoga Bena.

Mala grupa prsnu u smeh. Raspoloženje se vraćalo kako beguncima, tako i došljacima iz Teksasa. Budućnost više nije izgledala tako crna i mračna.

Pri kraju doručka, Buč pozva šefa stanice. Posle kraćeg raspitivanja saznao je da poštanska kola za Taos prolaze oko podneva i da obično ima mesta.

Tako je i bilo. Odmorni i okrepljeni, odmetnici zameniše svoje konje za karte do Taosa i još dobiše po petnaest dolara priđe. I oni i šef stanice bili su uvereni da su napravili dobar posao.

Nebo se uskoro razvedrilo i sunce je nemilosrdno pržilo blatinjavu preriju. Iz izmaglice, koja se dizala sa zemlje, izroniše poštanska kola. Povici i pucnjevi biča napraviše uzbunu u stanici. Svi su izašli napolje.

Ispostavilo se da su kola skoro prazna, jer je samo jedan bračni par sedeo na zadnjem sedištu. Po-

što je zaprega bila promenjena, odmetnici se smestiše. Malo kasnije kola su napustila stanicu.

Zagrejani viskijem i jelom, Buč i njegovi drugovi nisu ni primetili da šef stanice nešto krišom razgovara sa kočijašem, posle čega je ovaj dobro odmerio nove putnike i više puta s razumevanjem klimao glavom.

GLAVA ČETVRTA

Podne je već bilo prošlo kada su stigli u Taos.

Na stanici poštanskih kola vladala je uobičajena živost. Buč i njegova grupa odoše u obližnji restoran na ručak jer je kočijaš objavio polazak tek za jedan čas. Objasnio im je da su dva prednja točka nesigurna i da ih treba pregledati.

Dok su odlazili, kočijaš je gledao za njima sve dok nisu nestali u restoranu. Onda se okrenuo i ušao u stanicu. Iza visokog pulta stajao je šef stanice i nešto pisao, dok je u čekaonici bilo nekoliko putnika koji su čekali na polazak kola. Kočijaš se još jednom osvrte prema vratima i onda tiho reče šefu stanice:

– Jesi li video one moje putnike, Marti?

– Da – šef klimnu glavom i onda začuđeno podiže obrve. – Šta si hteo time da kažeš?

– Džef Hanter, iz postaje na Grin Kriku, rekao mi je da su to

sigurno neki razbojnici – odvrati kočijaš. – Na tebi je sada da nešto preduzmeš.

– Gde su oni? – brzo upita Marti i zabrinuto pogleda prema prozoru.

Kočijaš pokaza palcem preko ramena i reče:

– Preko puta, u restoranu.

Šef stanice bez reči skide svoj šešir sa kuke na zidu, obuče kaput i izađe iz stanice. Bacio je pogled prema restoranu, a onda pohitao niz ulicu. Pedesetak metara dalje, on uđe u kancelariju gradskog šerifa.

Unutra je zatekao čoveka šezdesetih godina, romantičnih očiju i velikih, čvornatih šaka, koje su počivale na stolu. Između njih nalazile su se rasturene novine. Vlasnik ovih šaka je čitao i pri tom nemo micao usnama.

Kada je Marti tresnuo vratima, starac se trže i pogleda ga preko naočara. Šef stanice bez reči priđe stolu i onda progovori tihim glasom:

– Maločas je kolima stigla ova grupa razbojnika, šerife. Hanter nas je opomenuo.

– I? – odvrati šerif.

– Ja sam ti javio, a ti preduzmi šta hoćeš – mirno reče Marti.

– Da ne očekuješ, slučajno, neku intervenciju s moje strane? – šerifov glas je bio promukao. Kada je podigao ruke sa stola, videlo se da mu jako drhte. – Već deset godina nisam pucao ni u

koga. Moj pomoćnik je pre nedelju dana slomio nogu i sada leži. Niste mi odobrili novac da zaposlim drugog čoveka. Jedino moja stara revolveraška reputacija još čuva ovaj grad od olova.

– Da – promrmlja Marti. – U pravu si. Hanter je poručio da odmetnici nastavljaju put ka Alamosu. Kod mene u stanici je telegraf. Mogli bismo da tamo pošaljemo poruku, pa neka oni vide šta će.

– Odlično – reče šerif i ustade. Onda se nečeg prisetio i skinuo zvezdu sa svog prsluka. Namakao je šešir na glavu i dao znak šefu stanice da pođu.

Kada su pola časa kasnije Buč i njegovi prijatelji stigli pred stanicu poštanskih kola, nisu ni obratili pažnju na jednog starog čoveka koji je sedeo na klupi pored ulaza i pušio. Ispod spuštenog oboda šešira svetlucale su naočari i par iskusnih očiju.

Šef stanice, Marti, oprezno je provirio kroz prozor. Telegrafska poruka za Alamos već je bila poslata. U njoj se javljalo kako četvorica sumnjivih tipova večeras treba da stignu u Alamos. Sa njima je i jedna žena. To je bilo sve. Ni šerif ni šef stanice više ništa nisu znali o sumnjivim putnicima.

Nova zaprega već je bila upregnuta u kola i kočijaš je sedeo na svom mestu spreman za polazak čim bude dobio znak od šefa stanice. Najzad se Marti pojavio na

vratima zgrade i mahnuo rukom kočijašu.

– Idemo! – odjeknu kočijašev glas.

Buč i drugovi uđoše u kola. Fijuknuo je bič i uz povike kočijaša zaprega povuče teška kola. Kada su izbili na ulicu, kočijaš se okrete i pogleda prema zgradi stanice. Šef je stajao u dvorištu. On podiže palac uvis i onda ga spusti. Kočijaš mu odgovori mahanjem šesira.

Za manje od minuta kola zaviše iza gradskih kuća i samo je oblak prašine, koji je lebdeo u mirnom vazduhu, ostao kao svedok njihovog boravka u Taosu.

Šef stanice se okrete šerifu, koji je sada bio ustao sa klupe, pa ga upita:

– Da li si prepoznao nekog od njih, Lesli?

– Samo jednog – odgovori šerif. – To je onaj visoki mršavko, sa licem grobara. Zove se Kid Keri.

– Onda bismo to mogli da javimo u Alamosu – predloži šef stanice.

– Voleo bih još da pogledam poternice u mojoj kancelariji – reče šerif. – Možda ću među njima pronaći još nekog.

Marti sleže ramenima i vrati se u stanicu, a šerif pohita ka svojoj kancelariji.

Desetak minuta kasnije, ponovo je upao u stanicu. U rukama je držao nekoliko poternica i sada ih je pobedonosno raširio na pul-

tu ispred Martija.

– Evo ih – rekao je. – Ovakvu kolekciju odmetnika još nisam video na okupu.

Marti se naže i redom pogleda sve poternice, a onda zadivljeno zviznu. Zatim je rekao:

– Bogamu! Sve samo ime do imena. Pa, ta grupa vredi petnaestak hiljada dolara!

– Da – klimnu glavom šerif. – Buč Kasidi, pa ćelavi Baldi Širefs, zatim moj poznanik Kid Keri, a onaj četvrti je najsvežiji. Iz Teksasa nude za njega samo pet stotina dolara nagrade.

– Mora da je početnik – primeti šef stanice. – Oni u Alamosi će popadati sa stolica kada im pošaljemo ova imena.

Šerif prikupi poternice i ode iza pulta, gde je Marti već sedeo za telegrafskim aparatom. Svojim sporim, staračkim glasom, šerif iz Taosa izdiktira poruku kolegi u Alamosi. Kada je kuckanje aparata prestalo, oni sačekaše jedan minut, a onda telegraf ponovo počeo da kuca i na dugačkoj traci koja je izlazila iz aparata ukaza se niz Morzeovih znakova.

Najzad se telegraf umiri i šerif otcepi traku. Glasno je pročitao ono što je na njoj pisalo:

– »Poruka primljena. Šerif već zna jer je bio prisutan. Ako niste imali halucinacije, onda vam čestitamo. Pozdrav, Riko«.

– Mi smo naše obavili – reče šerif. – Onima u Alamosi želim sva-

ku sreću ukoliko nameravaju da pohvataju ove odmetnike.

Taos je davno nestao na horizontu i umorni odmetnici su uveliko dremali u kolima. Jedino je nemirni Buč s vremena na vreme otvarao oči i bacao poglede kroz prozor. Međutim, nije bilo šta da se vidi. Poznata panorama beskrayne prerije, nejasni obrisi planina u daljini i tek poneki orao lešinjar koji je lebdeo na plavom nebu.

Buč se ponovo zavalj na sedištu i htjede da se prepusti dremežu. Onda se iznenada trže. Do đavola, prolete mu kroz glavu. Pa mi smo jedini putnici u kolima. U čekaonici stanice bilo je još ljudi.

On nije znao da je šef stanice Marti, uz pomoć šerifovog autoriteta, odbio da primi i druge putnike u ova kola. On u to vreme nije ni znao ko se sve nalazi među sumnjivom grupom, ali je bilo dovoljno da stari šerif spomene ime Kida Kerija i da šef zabrani putnicima vožnju. Strahovao je da ne dođe do pucnjave, kojom prilikom bi neko mogao da nastrada.

Buč je još minut-dva razmišljao o ovoj čudnovatoj činjenici, onda je slegao ramenima, smatrajući da je to puki slučaj.

Još jednom su se zaustavili na jednoj usputnoj postaji, gde su zamenjeni konji, a putnici su dobili pola časa da protegnu noge i zadovolje neke potrebe.

Dok su se osvežavali na pumpi ispred zgrade postaje, Buč se priseti problema koji ga je mučio u kolima i glasno ga saopšti ostalima:

– Jeste li primetili nešto? Osim nas, niko drugi ne putuje za Alamosu.

– Pa šta? – odvrati Baldi Širefs.

Visoki Teksašanin i njegova verenica se zbunjeno pogledaše, a Kid Keri reče:

– Da, to je čudnovato. Čini mi se da je u Taosu nekoliko ljudi čekalo na naša kola.

Nisu znali odgovor na Bučovo pitanje i odustali su od daljeg razmišljanja. Dok su sedeli ispred nastrešnice pred stanicom, Buč je iz navike posmatrao ljude koji su poslovali oko kola.

Kočijaša nigde nije bilo i nešto kasnije on se pojavi iz korala, gde su bili smešteni umorni konji. S njim je išao i upravnik postaje. Njih dvojica su, očigledno, nešto žučno razgovarali. Kada stigoše u blizini putnika, oni naglo ućutaše. Kočijaš ode do kola, a upravnik postaje produži do zgrade. Ulazeći, on ispod oka odmeri putnike. Nestao je u zgradi i nije se pojavljivao sve dok kola nisu bila spremna za polazak.

U svakoj drugoj prilici Buču bi možda bilo sumnjivo ovakvo držanje, ali je sada smatrao da su potpuno bezbedni. Niko nije mogao znati gde se nalaze jer ni oni sami nisu do pre nekoliko sati

bili sigurni kuda će poći.

Uskoro su ponovo bili u kolima i drmusali se na sedištima.

Sunce je već uveliko zalazilo kada se Baldi Širefs prenu iz dremeža. Izvadio je iz džepa mesingani časovnik, jedinu uspomenu na mrtvog druga, i, pošto je podigao poklopac, malo začkilji očima na kazaljke.

– Oho, skoro će sedam. Mora da smo blizu Alamosa.

Za svaki slučaj, on promoli glavu kroz prozor i viknu kočijašu:

– Kada stižemo u Alamosu?

– Još malo – začu se prigušeni glas, koji je jedva nadjačao škripu kola i topot konjskih kopita.

Baldi se pobedonosno zavalio u sedište.

– Jedva čekam da stignemo – saopštio je. – Od ovog truckanja čovek brzo ogladni.

Pri tom je opipao trbuh, koji mu je izgledao veći nego obično, ali ne od jela, već od kožnog pojasa punog zlatnika. I Buč je imao isti takav pojas sa zlatnicima oko struka. Visoki Teksašanin je, izgleda, svoj deo plena iz pljačke podelio sa verenicom, jer se oko njegovog vitkog struka nije moglo primetiti nikakvo ispupčenje.

Malo kasnije, Baldi ponovo pogleda kroz prozor i javi da se Alamosa vidi u daljini. Buč to isto učini sa svoje strane. Zraci zalazećeg sunca bleskali su na prozorima zgrada i imao se utisak kao da u Alamosi gori velika vatra. Od-

metnik ostade zagledan u divan prizor. Tek kada su kola počela da usporavaju, on se povuče sa prozora.

Iz navike je opipao kolt u futrolji, a to isto učini i Kid Keri. Baldi i Visoki Teksašanin nisu smatrali da su takve radnje sada potrebne.

Stanica poštanskih kola u Alamosi nije se nalazila, kao obično, na glavnoj ulici, već iza malog trga sa fontanom na sredini, gde je bilo više prostora za korale i ostale pomoćne zgrade. Još jedan razlog za ovakvu lokaciju kolske stanice bio je taj što se samo stotinak jardi dalje pružala železnička pruga, a prekoputa nje stanica sa depoom. Tako su putnici koji su poštanskim kolima stizali u Alamosu imali samo da pređu preko pruge i da stignu do železničke stanice, pored koje je svakoga dana prolazio voz za Pueblo, u Koloradu.

Ovde je uvek vladala velika vreva, pogotovu u večernjim časovima kada se očekivao voz iz Puebla. Jedan čas kasnije, ta ista kompozicija bi se vraćala i odnosila nove putnike.

Baldi Širefs, koji je u više mahova prolazio ovuda, već je sa uživanjem očekivao da vidi poznati prizor gužve, desetine novih lica, pa makar i po cenu da ga neko od čuvara zakona prepozna. On se isuviše dugo krio po brdima i susrete sa civilizacijom uglavnom održavao boravkom po zatvori-

ma.

Za ćelavog odmetnika zato nije bilo većeg iznenađenja nego kada njegove željne oči ne spaziše ništa osim pustih zgrada i brisanog prostora na kome nije bilo ni žive duše.

Baldi je još pokušavao da uveri sebe kako je kočijaš pogrešio i nije ih doveo u Alamosu, kada se kola naglo zaustaviše nasred one čistine ispred stanice. Zbog iznenadnog trzanja odmetnici umalo nisu popadali sa sedišta i Kid Keri besno opsova.

Onda sa krova kola neko skoči na zemlju i Buč, koji se nalazio na toj strani, vide kočijaša kako utrčava u zgradu stanice. Iza njega se zalupiše vrata i ponovo zavlada tišina, koju je prekidalo samo bučno frktanje zadihanih konja.

Baldi tek sada glasno izusti svoju sumnju:

– Pa ovde nema nikoga.

GLAVA PETA

Nekoliko trenutaka u kolima je vladala mrtva tišina, a onda Buč reče:

– Ovo je klopka.

Okrenuo se Lori Balion. Mada su se svi nalazili u teškoj situaciji, njega je brinula samo ona.

– Morate da legnete na pod kola – rekao je Lori. – Pucnjava će svakog časa otpočeti.

Kid Keri i Baldi su već izvukli revolvere i kao grabljivice osmat-

rali prostor sa svoje strane kola. Lora se provuče između njihovih nogu i poslušno leže na pod. Odozdo se sada začu njen glas:

– Ko ima dva revolvera neka mi da jedan. Ja ću ostale puniti.

To bi bila dobra ideja, ali samo da su se nalazili iza nekih debljih zidova gde su mogli da izdrže i dužu opsadu. Ovako, jedan dobro nanišanjeni plotun izrešetao bi kola i ranio većinu odmetnika.

– Hoćemo li da se probijemo? – predloži Visoki Teksašanin. – Ovako nemamo nikakvih izgleda.

Buč je zaustio da mu odgovori, kada se napolju zaori nečiji glas:

– Hej, vi u kolima! Imate minut vremena za razmišljanje! Izadite sa podignutim rukama, ili ćemo pucati!

Buč oprezno podiže glavu iznad ivice prozora. Na ravnom krovu zgrade poštanske stanice video se čovek u tamnom kaputu. Pod zracima zalazećeg sunca, na njegovim grudima rumenela se šerifska zvezda. On je u rukama držao vinčesterku, a levo i desno mogli su se primetiti šeširi onih koji su čučali iza zida na krovu. Buč oceni da ih gore ima bar desetak. Kada mu je pogled skliznuo prema prozorima stanice, video je da iz svakog od njih viri cev puške.

Sa druge strane kola, tamo prema malom trgu, nije mogao da primeti nikoga, a i rastojanje je bilo prilično da bi eventualni, pri-

kriveni strelci mogli sigurno da gađaju, pogotovu u neku pokretanu metu.

– Šta ćemo? – zabrinuto upita Baldi. – Bolje je i zatvor nego ...

– Ja se ne predajem – odlučno reče Kid Keri.

Ben Kilpatrik pogleda u Loru, koja je ležala na podu kola, i onda odmahnu glavom.

Buč je tako nešto i očekivao. Sada je bilo najvažnije dobiti u vremenu i smisliti neki izlaz iz ove situacije. Promolio je glavu kroz prozor i viknuo šerifu na krovu:

– Ko nam garantuje da nećete pripucati kada izađemo iz kola?

Pitanje je malo zbunilo šerifa i on posle kraćeg oklevanja odgovori:

– Imate moju reč. Ja sam šerif Ralf Terpin. Mislim da vam je to ime poznato.

Svi odmetnici u kolima čuli su za Ralfa Terpina, šerifa koji je nekada radio u tako opasnim gradovima kao što su Ebilejn i Dodž Siti. Sa njim nije moglo biti šale.

Buč preko ramena dobaci drugovima:

– Dobro osmotrite trg. Možda bismo mogli da pokušamo sa probojem na tu stranu.

– Sumnjam – odgovori Kid Keri, koji je sve vreme baš i gledao prema trgu. – Sve zgrade su, izgleda, zaposednute. Terpin sigurno nije propustio da se obezbedi i sa te strane.

– Razmišljajte – reče Buč i ponovo promoli glavu kroz prozor. Viknuo je šerifu: – Sa nama je i jedna žena! Ona ne sme biti uhapšena jer nije ništa kriva.

– Ko to govori sa mnom? – javi se Terpin sa krova.

– Buč Kasidi – odjeknu odgovor preko praznog prostora.

Neko sa krova stanice zadivljeno zviznu. Očigledno da je ime mladog odmetnika već bilo nadaleko poznato u Koloradu.

– Mi ovde dobro postupamo sa damama – odvrati šerif. – Ako je zakon ne traži, onda nema čega da se plaši.

– Pričekajte još malo – viknu Buč i onda se okrete drugovima. – Nešto mi je palo na pamet. Baldi, pogledaj kroz prozor sa svoje strane. Tu je, čini mi se, kočnica kola.

– U redu, ali kakve veze ima kočnica? – iznenadi se celavi odmetnik.

– Onaj kočijaš je pritegao kočnicu kada je zaustavio kola – objasni Buč. – Po običaju je i uzde omotao oko kočnice. Proveri da li je tako.

Baldi se izvuce do pojasa kroz prozor i odmah zatim vrati nazad.

– Tako je – saopštio je. – Kočnica je pritegnuta, a i uzde su omotane oko nje. Jedan kraj visi, pa mi se čini da bih mogao da ga dohvatim ako ispružim ruku.

– To nam je jedini spas – reče Buč. – Ko uzima na sebe da se iz-

vuče kroz prozor i otpusti kočnicu? Zatim bi trebalo da odveže uzde i potera konje.

– Misliš li da tako pobegnemo? – upita Visoki Teksašanin. – Oni sa trga će primetiti svakoga ko se izvuče iz kola.

– Ja ću da nastavim pregovore sa šerifom – odvrati Buč. – Stvar treba izvesti tako kao da su se konji poplašili i sami poleteli. Za svaki slučaj, Lora će se pojaviti na vratima, ali neće sići dole. To će biti dovoljno da privuče pažnju šerifa i njegovih ljudi.

Benova verenica se odmah diže sa poda. Njeno lice je bilo odlučno i Buč je u sebi još jednom čestitao Teksašaninu na izboru. Klimnuo je glavom ostalima, a Baldi odlučno reče:

– Ja ću uzeti na sebe kočnicu. Ti samo dobro zabavi šerifa.

– Dakle? – odjeknuo je Terpinov glas sa krova.

– U redu – odazva se Buč. – Predajemo se. Prvo će izaći žena. Neka se niko ne usudi da puca!

– Imate moju reč – obeća šerif Terpin i Buč vide kako se on okreće oko sebe i verovatno izdaje naređenje svojim ljudima da ne pucaju.

– Brzo, Baldi! – dobaci Buč celavom odmetniku.

Ovaj se provuče kroz prozor i, dok su ga Keri i Ben pridržavali za noge, dohvati se rukama za ivicu krova poštanskih kola. Zatim njegovi prsti napipaše kočnicu i

on počeo da je opušta. Istog trenutka Buč širom otvori vrata kola sa suprotne strane. Bio je siguran da je pažnja strelaca sada prikovna na ova vrata. Lora Balion se provuče pored njega i njena šarena haljina pojavi se na vratima kao u okviru kakve slike.

– Spusti jednu nogu na papuču kola – davao joj je uputstva Buč. – Onda ostani tako kao da se kolebaš i gledaj na sve strane.

Lora ga poslušala i njena desna noga spusti se na papuču kola. Buč čučnu iza nje. Bio je spreman da je zgrabi oko struka i povuče natrag u kola čim ova budu krenula. Kroz zube je procedio dalja uputstva:

– Drži se čvrsto rukama za okvir vrata.

Šerif Terpin je, izgleda, postao nestrpljiv jer se njegov glas opet zaori:

– Hajde, mlada gospođice! Niko vam ništa neće!

Lora Balion pogleda prema njemu. Njena kosa lepršala je na večernjem poletarcu. Da je bilo više svetla, šerif bi sigurno video da je njeno lice neodlučno i zabrinuto.

Buč ću laku škripu kočnice i brzo prosikta Lori:

– Pitaj ga nešto!

Ženski glas, koji se tako iznenada pojavio na napetoj sceni, delovao je zbunjujuće na sve učesnike ove drame:

– Ja se plašim, šerife.

Odgovor nije odmah stigao i to je Baldi Širefs iskoristio da odmoti uzde sa kočnice. Odmah zatim njegov prigušeni glas stiže do Kerija i Bena:

– Sve je u redu. Šta ću dalje?

– Recite mu da bude spreman na naš znak – dobaci Buč Keriju i Teksašaninu. – Čim čuje znak, neka povuče uzde i potera konje. Ako može, neka se ne penje na sedište bar dok malo ne odmaknemo.

Keri šapatom prenese uputstvo Baldiju, ali baš tada sa strane prema trgu začu se nečiji uzvik. Neko od ljudi iz zasede preko puta primetio je kako Baldi petlja oko kočnice i uzdi i sada je opominjao šerifa.

Međutim, kako je Terpin baš zaustio da nešto kaže ženi na vratima poštanskih kola, njegov glas i opomena posmatrača sa trga odjeknuše u isti mah, tako da se ništa nije razumelo.

Baldi je i sam shvatio da je među zasedom nastala zabuna pa se sasvim izvukao iz kola i, spustivši obe noge na papuču pomoću koje se kočijaš peo na sedište, on jednom rukom zateže uzde.

Sa trga odjeknu pucanj i metak se zari negde u krov kola. Šerif Terpin je, očigledno, pomislio da neki njegovi ljudi na svoju ruku otpočinju borbu i smesta je povi-kao:

– Ne pucajte!

Lora Balion se načini kao da se

uplašila od onog pucnja i hitro se okrete i uđe u kola.

– Napred! – viknu Buč Keriju, koji to prenese ćelavom odmetniku.

Konji već uznemireni od malopredšnjeg pucnja nervozno su poskakivali i kad ih Baldi cimnu uzdama, oni smesta kretoše. Odmetnik ih skrete na levu stranu, pravo prema trgu.

Lora Balion, koja je još uvek ostala na vratima, počeo iz sveg glasa da viče:

– Ne pucajte! Ne pucajte!

Svako drugi na mestu šerifa Terpina sigurno bi pomislio da su konji krenuli uplašeni pucnjem i da je ova žena, prestravljena, odustala.

Sada je nastala prava zbrka. Šerif je sa krova nešto vikao, ali su ljudi oko trga, koji su bolje videli šta se događa, nastavili da pucaju na svoju ruku.

Meci zviznuše oko Baldija, ali kola su sada već bila okrenuta pravo prema strelcima sa trga, tako da ovi nisu imali veliku metu. Odmetnik se sasvim priljubio uz kola i od napora se na njegovoj čeli pojavile nabrekne vene.

Sledećih nekoliko trenutaka bilo je dovoljno da zaprega izbije na trg i ćelavko je sada skrete na desnu stranu. Međutim, više nije mogao da upravlja konjima sa mesta na kome se nalazio i on se izvuče na sedište. Ostao je poguren na kočijaševom mestu i nep-

rekidno je podsticao konje.

Kid Keri i Ben Kilpatrik otvorili su paljbu na strelce koji su pucali sa krovova kuća duž trga i to je za trenutak omogućilo Baldiju da sigurno okrene zapregu i kola jurnuše ka izlazu iz grada.

Buč, kome se kolt već stvorio u ruci, još nije pucao, ali je pažljivo motrio prema krovu poštanske stanice. Iskusni šerif Terpin nije mnogo oklevao. Shvatio je da su ga odmetnici nadmudrili i sada se začu njegova komanda:

– Pucajte! Ne dajte im da umaknu!

No, malopredašnja zbunjenost uticala je na strelce i njihovi prvi meci bezopasno prosviraše oko kola. Neki su podigli prašinu na trgu, a jedan ili dva razbiše prozore na kućama sa čijih su krovova pucali ostali šerifovi ljudi.

Buč u magnovenju isprazni svoj kolt prema šerifu i njegovim ljudima na krovu, ali je rastojanje već iznosilo oko stotinak metara, tako da njegovi meci nisu mogli nikome da naude.

Mada su kola već uletela u glavnu ulicu Alamoše, ona su se još uvek nalazila pod unakrsnom vatrom sa obe strane. Meci počеше da dobiju po njenim drvenim zidovima i Buč slobodnom rukom obori Loru Balion na pod.

Novi plotun prasnu sa krova poštanske stanice. Pre nego što je njegov odjek nestao u vazduhu,

odmetnici čuše kako Baldi jauče.

– Do đavola, pogođen je! – kriknu Kid Keri.

Odmah zatim telo celavog odmetnika prolete pored prozora kola i tresnu u prašinu.

GLAVA ŠESTA

Telo Baldija Širefsa ostade nepomično nasred ulice. Oko njega su i dalje meci podizali vodoskoke prašine. Šerifovi ljudi kao da nisu verovali da je sa Baldijem svršeno i iskaljivali su gnev na nemoćnom odmetniku.

Ostavljani bez vozača, konji iz zaprege prosto pomahnitaše. Pucnjava, koja je odjekivala sa svih strana, prosto ih je dovodila do ivice bezumlja. Kada još ispuštene uzde sleteše sa sedišta i počеше da udaraju po zadnjem paru konja, njihovo ludačko njištanje učinilo je da vodeći konji u zaprezi krenu u skokovima.

Kola počеше da krivudaju s jedne strane ulice na drugu i da se svaki čas opasno naginju. To je omelo i strelce da bolje gađaju i sada je većina metaka udarala samo u zadnji deo kola, koji je obično bio natrpan prtljagom ili poštanskim vrećama. Ipak, jedno zrno ošinu Kida Kerija po obrazu i načini duboku brazgotinu.

Ulica, koja je u tim večernjim časovima bila puna prolaznika, ispraznila se čim je počela pucnjava kod stanice i sada su kroz

prozore kuća i kroz izloge radnji uplašena lica građana Alamose posmatrala besomučnu trku.

Kao što je i otpočela, paljba od jednom prestade. Predstavnici zakona su shvatili da im je plen u trenutku izmakao i da sada valja misliti na poteru.

Za to vreme, u kolima, odmetnici nisu sedeli skrštenih ruku. Visoki Tekšašnin otvori vrata sa svoje strane i držeći se samo ograde za prtljag na krovu kola, uspe da se dočepa kočijaševog sedišta, mada mu je od silnog klaćenja telo letelo na sve strane i udaralo o kola.

No, sa sedišta Tekšašnin ništa nije mogao da učini. Zato se odmah spustio do rude kola i idući duž nje stigao do prednjeg para konja. Zgrabio je obe životinje za grivu i počeo da ih zaustavlja. Ovo se pokazalo efikasnim. Čupanje grive nanosilo je bol životinjama i one za trenutak zaboraviše na strah.

Ne ispuštajući iz ruku grive, Tekšašnin je počeo da upravlja prednjim parom životinja, koje prestadoše da krivudaju i posle nekog vremena nastaviše trku u pravoj liniji. Dotle su već bili stigli do kraja glavne ulice. U jednom trenutku Tekšašnin se saže i levom rukom zgrabi uzde koje su visile između zaprege. Srećom, uzde se nisu nalazile ispod kopita konja i on uspe da ih izvuče i prikupe. Omotao ih je oko leve ruke

i počeo natraške da se povlači ka kočijaševom sedištu.

Ovo je bila prava vratolomija i odmetnici, koji su virili kroz prozor kola, u jednom trenutku zadržase dah pošto se Tekšašnin okliznuo sa nesigurne rude i glavački poleteo pod kopita konja.

Međutim, njegove dugačke ruke zgrabiše amove najbližih životinja i on se nekako zadrža. Trenutak kasnije mogli su da vide njegovu priliku kako se ispravlja i onda stiže do štitnika za noge na kočijaševom sedištu.

– Dobro je – odahnu Buč.

Tek tada se prisetio da pogleda pozadi. Ono što je video nije ga obradovalo. Tamo, na malom trgu, već su se okupljali konjanici. Svakog trenutka potera je mogla krenuti za njima. Baš tada radoznali stanovnici Alamose nehotice pomogoše razbojnicima. Čim su kola protutnjala ulicom, iz svih okolnih kuća narod počeo da istrčava. Za tren oka čitava ulica ispuni se ljudima.

Potera, koja je već bila grupisana, tako nije mogla da krene. Nekoliko dragocenih minuta je prošlo i šerif Terpin je tek pucnjavom iz revolvera uspeo da rasturi gomilu i da svojim ljudima načini prolaz.

Za to vreme kola sa beguncima izletela su iz grada. Upravljana sigurnom rukom Visokog Tekšašnina tutnjala su drumom koji je vodio ka severu.

Dok su se ovi događaji odvijali u Alamosi, sunce je već bilo zašto i sumrak, koji u ovim krajevima ne traje dugo, brzo je ustupao mesto dolazećoj noći.

Buč otvori vrata i posle malo akrobacija stvori se na sedištu pored Teksašanina. Potapšao je Bena po leđima, odajući mu tako priznanje, i onda njegovu pažnju privuče futrola sa puškom ispod sedišta. Kada je bežao sa kola u Alamosi, kočijaš je zaboravio, ili nije smeo da ponese svoje oružje.

Buč izvuče vinčesterku iz futrole. Bio je to model 73, iz koga su se mogli ispaljivati isti meci koji su odgovarali i njegovom koltu. Dakle, što se tiče municije, mogli su biti mirni.

– Ja odoh na krov – reče Buč Teksašaninu. – Gledaj da iz zaprege izvučeš što više možeš. Moramo da izmaknemo u preriju... Ako nam to uspe, noć će učiniti ostalo.

Kada se uspravio, nalet vetra zbaci Buču šešir sa glave i njegova se dugačka kosa zaleprša. Usputao se na krov kola i prostro čitavom dužinom. Levom rukom se uhvatio za ogradu na zadnjoj strani i onda naslonio na nju cev puške, tako da je donekle imao siguran oslonac za gađanje.

Kuće u Alamosi nisu bile visoke i sa ove daljine jasno se video samo zvonik na gradskoj školi koji je bio obojen u belo. Ostali deo grada pokrivala je večernja

izmaglica, pomešana sa prašinom, koja se kao tamna zavesa spuštala nad gradom.

Međutim, iz te zavesa izroni dugačka kolona jašača. Buč malo podiže glavu da bi bolje video. Između njih i kola rastojanje je iznosilo više od pola milje, što je za sada bilo dosta dobro.

Buč se okrete i pogleda prostor ispred kola. Tek tada je primetio kako se drum kojim su bežali pruža skoro paralelno sa železničkom prugom iz Puebla. Na jednom mestu napred, razmak između druma i pruge nije bio veći od stotinak metara. Jedna nova ideja počeo da se rađa u Bučovoj glavi. Pisak lokomotive, koji je odjeknuo u daljini i nadjačao buku kola, kao da mu je ulio nadu.

Sada je bilo važno samo održati rastojanje između potere i kola. Bar dok se dovoljno ne smrkne.

To im je za sada polazilo za rukom. Mada je zaprega bila umorna od prethodnog puta, strah je još uvek držao konje i oni su bez mnogo podsticanja izvlačili iz sebe poslednje atome snage. Jedino ako se kola ne raspadnu ili neki točak ne odleti sa osovine, pomisli Buč.

Uskoro se toliko smrklo da više nije mogao jasno da vidi poteru. Međutim, kada se osvrnuo, spazio je osvetljenu kompoziciju voza, koja je kao neka neobična zmija jurila prerijom. Iz dimnjaka lokomotive izletali su rojevi crve-

nih varnica. Nošeni vetrom, leteli su duž pruge sve dok se ne bi naglo ugasil. Prizor je bio lep, ali Buč nije imao vremena da uživa u njemu.

Pet minuta kasnije, kola i voz iz Puebla se mimoiđoše. Ako je neko od putnika mogao da vidi u mraku zahuktala kola, sigurno bi se začudio kakva to nevolja goni kočijaša da juri tolikom brzinom.

Voz nestade prema Alamosi i samo je crveni fenjer na njegovom zadnjem vagonu još dugo žmirkao u noćnoj tami.

Odjednom, put poče da se penje. Zaprega smanji brzinu i Buč se zabrinuto okrete Teksašaninu.

– Šta je? – doviknuo mu je.

– Zar ne vidiš da idemo uzbrdo? – odvrati ovaj preko ramena. – Konji su iscrpljeni.

Zaista, stotinak metara dalje, uspon postade tako strm da su konji jedva napredovali i samo su uz Benovu viku i trzaj uzdi išli nogu pred nogu. Buč se vrati na sedišta pored Teksašanina.

– Do đavola, dokle će da traje ova uzbrdica? – progundao je. – Ako uskoro ne izbijemo na vrh, potera će nas stići.

Napregnuto je osluškivao ne bi li čuo tutnjavu kopita, ali se činilo da su šerif Terpin i njegovi gonjoci još prilično daleko.

Pomrčina je već bila sasvim pokrila zemlju, ali se beli, prašnjavi put dobro ocrtavao naspram tamnije okoline. Najzad, uz po-

slednje napore, zaprega izvuče kola na vrh uzvišenja i ona odmah brže nastaviše. Nešto dalje Buč vide jedan puteljak koji se odvajao i spuštao sa te strane brda. Glavni drum nastavljaio je pravo i gubio se u mraku.

Ne razmišljajući, Buč reče Teksašaninu:

– Skreni sada desno.

Ovaj ga bez reči poslušao. Kola naglo zaviše na puteljak. Točkovi počese da odskaču po neravnom tlu, ali su produžili. Kada je puteljak posle stotinak metara počeo da se spušta niz padinu brda, Buč ustade sa sedišta i reče:

– Produži dole, Bene, i zaustavi se u podnožju. Ja odoh do drumu da vidim šta će biti.

Sa vinčesterkom u ruci, Buč skoči sa kola i potrča na drum. Nije prevalio ni pedesetak metara, a do njega stiže topot konjskih kopita. Hitro je prilegao iza nekog kamenja sa strane puteljka i napregnuto pogledao prema drumu.

Tamna masa konjanika izbi na vrh uzvišenja i u galopu jurnu preko ravnog dela drumu. Proleteli su pored mesta gde se puteljak odvajao, a da niko nije ni pogledao na tu stranu. Uskoro se tutnjava konja izgubi u daljini i Buč obrisa hladni znoj sa čela. Ustao je iza zaklona i potrčao nazad.

Pet minuta posle toga već je stigao do poštanskih kola. Bila su se

zaustavila u podnožju uzvišenja. Odmetnici i Lora Balion stajali su oko kola i čekali na Buča.

– Dobro je – obavesti ih on. – Odjurili su dalje, ali pitanje je samo vremena kada će shvatiti da su pogrešili.

– Neće tako brzo primetiti da nas nema – progundā Kid Keri. – Noć je mračna, a mesečine neće biti bar još jedan sat.

Buč pogleda oko sebe. Želeo je da za trenutak vidi čitavu okolinu, ali mrak, koji mu je dotle bio saveznik, sada mu je smetao. On zamišljeno reče:

– Pitam se s koje se strane nalazi železnička pruga?

Kid Keri smesta odgovori:

– Ja mislim da je sa ove strane. I pruga je morala da skrene oko ovog brda kako bi se izbegao uspon.

– Onda mora da je pruga napravila veliki luk oko brda – zaključī Buč, pa dodade: – Brzo isprežite konje. Moramo još malo da ih iskoristimo.

Vešte odmetničke ruke za tili čas su ispregle oznojene konje iz amova. Na Bučovu komandu, oni ih pojahaše, držeći se samo za grive životinja. Potali su ih niz puteljak i uskoro se našli u ravnici. Puteljak se nastavljao prema zapadu, dakle pravo ka železničkoj pruzi. Nije prošlo mnogo vremena, a oni stigoše do nasipa i gvozdenih tračnica na njemu. Tu su sjahali, ali nisu puštali konje od

sebe.

Minuti su sporo proticali i svaki od begunaca napregnuto je osluškivao, očekujući dačuje ili približavanje potere ili dolazak voza.

– I ti misliš da se popnemo na voz? – nervozno upita Ben Kilpatrick, koji je kao i svaki pravi kauboj zazirao od »gvozdenog konja« civilizacije.

– To ti je, dragi Bene, najsigurnije prevozno sredstvo – sa osmehom odvratī Buč. – Ako uhvatimo voz, na njemu nas, bar preko noći, niko neće tražiti ...

Pisak lokomotive prekide Bučove reči i on se ispentra na nasip da bi bolje video. Reflektor sa lokomotive bacio je snop svetlosti, koja je kao žuti nož sekla noćnu tminu. Buč slete sa nasipa.

– Rasporedite se sa obe strane. Ja i Lora ćemo uskočiti odavde, a Ben i ti, Keri, uradite to na drugoj strani. Propustite prvi vagon i probajte da uskočite na drugi. Ako vam to ne pođe za rukom, preostaju vam još poslednja dva. Malopre sam izbrojao vagone kada je voz dolazio u Alamosu.

Ben i Kid predoše preko nasipa, a Lora poslušno stade pored Buča, prepuštajući mu svaku inicijativu oko ukrcavanja u voz.

Zbog velike krivine, kompozicija je u podnožju uzvišenja morala da smanji brzinu i lokomotiva prođe između pleglih odmetnika skoro hodom brzog pešaka. Čim su naišle stepenice drugog

vagona, Buč odiže Loru uvis i devojka se uhvati za ogradu sa strane. On potrča duž voza, pa i sam skoči na papuču vagona. Odmah zatim popeli su se na platformu i Buč prilete drugom kraju, pa pogleda duž kompozicije. Baš u tom trenutku Ben i Kid Keri su uspeli da se ubace na platformu trećeg vagona. Buč im mahnu.

Voz produži da brekće kroz noć.

GLAVA SEDMA

Sivo jutro uspelo je najzad da pobedi noć i, mada je nebo bilo pokriveno oblacima, dan je sva-
nuo miran i bez vetra.

Ogromno prostranstvo prerije u južnom Koloradu sekle su samo tračnice železničke pruge, po kojima je sada vijugala kratka kompozicija od četiri putnička vagona. Odjednom, iz dimnjaka lokomotive izbi beo pramen pare i razleže se otegnuti pisak. To je mašinovođa najavljivao dolazak sledeće stanice.

Zvižduk lokomotive trgao je putnike po vagonima i većina sada poče da se proteže, zeva i trlja oči. Na sedištima u sredini trećeg vagona kompozicije sedela su četiri prašnja i prilično neuredna putnika. Među njima se nalazila i jedna žena. Ona je čvrsto spavala, glave oslonjene o rame svog saputnika, pa se nije prenula ni kad je lokomotiva objavila dola-

zak u stanicu La Hutnu.

Čovek pored nje samo pogleda u zaspalu putnicu i izvinjavajući se, osmehnu se dvojici drugova koji su sedeli preko puta. Tiho je rekao:

– Za Loru je ovo naporan dan. Nije ni čudo što joj se spava.

– Na žalost, moraće da se probudi, Bene – odvrati Buč Kasidi, koji je sedeo pored prozora i posmatrao predele kroz koje je voz prolazio. – Koliko se sećam, kondukter nam je rekao da u zoru stižemo do stanice La Hunta.

– To je železnička raskrsnica – javi se sada Kid Keri. – Tu bi trebalo da presednemo u ekspres za Pueblo, jer ova kompozicija nastavlja prema Laramiju i dalje za Čejen.

– Ako je tako, onda stanica u La Hunti sigurno vrvi od detektiva – promrmlja Buč. – Ne bih se čudio da tamo zateknemo naše stare prijatelje pinkertonovce.

– Znači, treba ranije iskočiti iz voza – progunda Kid Keri.

Ben Kilpatrik, poznatiji kao Visoki Teksašanin, poče blago da drmusa Loru Balion. Ona najzad otvori oči, pogleda oko sebe i odmah se seti šta se događalo i gde se sada nalazi.

– Stigli smo, Lora – reče joj Teksašanin, a onda dodade tišim glasom: – Spremi se da iskačeš iz voza.

– Zar opet? – nezadovoljno odvrati devojka. – Sinoć sam jed-

va uskočila u njega.

– Još ćeš ti imati da iskačeš i uskačeš iz vozova ako se budeš družila s tim visokim klipanom i njegovim drugovima – nasmija se Buč.

Neki putnici poustajase sa sedišta i počеше da pripremaju svoj prtljag. U tom metežu Buč neopazeno napusti vagon i izađe na njegovu prednju platformu. Nagnuo se preko ograde sa strane da bi bolje video prostor ispred kompozicije. Na žalost, prerija je ovde bila potpuno ravna i železnička pruga je u pravoj liniji išla prema La Hunti. Od nekog usporavanja brzine, što bi im olakšalo iskakanje, nije moglo biti ni govora. Buča to nije plašilo, ali se brinuo zbog Lore. Ipak, morali su da rizikuju. On se vrati u vagon i, prišavši prijateljima, poverljivo reče:

– Najbolje bi bilo da pređemo u poslednji vagon i da iskočimo sa zadnje platforme. Tako bar ne moramo da se plašimo da neko ne padne pod točkove voza.

On pogleda u Loru Balion, a ova skrušeno klimnu glavom.

– Potrudiću se da skočim kako najbolje umem – rekla je. – Uostalom, dosta puta sam padala sa konja. Ovo valjda nije strašnije.

Da ne bi upali u oči ostalim putnicima, oni u kratkim razmacima izadoše iz vagona. U poslednjim kolima kompozicije bilo je svega nekoliko putnika, uglavnom kauboji, koji su još uvek ig-

rali karte i verovatno sa pokerom probdeli noć. Buč poslednji prođe pored njih i izađe na platformu gde su se njegovi drugovi već nalazili. Baš tada se začuo novi zvižduk lokomotive, pa još dva, što je značilo da je stanica na vidiku.

Buč virnu sa strane vagona. Mogao je da vidi zgrade naselja i toranj za vodu koji se izdizao iznad stanice. Okrenuo se i odlučno rekao:

– Ja ću prvi. Onda ti, Keri. Pokušaćemo da dočekamo Loru.

Buč siđe na poslednju stepenicu. Napunio je pluća vazduhom, pognuo se i sačekao jedan malo ravniji deo železničkog nasipa, pa se onda bacio.

Čim su mu noge dotakle nasip, Buč počе da grabi njima kao da startuje u nekoj trci. Pri tom mu se nagnuto telo usled inercije naglo ispravilo i on se sada svim silama borio da ga održi u tom položaju, kako bi izbegao ono najopasnije prilikom iskakanja, pad na leđa. Ranije iskustvo u sličnim prilikama sada mu je pomoglo i on je nekoliko trenutaka uspevao da održi istu brzinu sa vozom, a onda mu noge počеše sigurnije da dotiču tle.

Vagon promače pored njega i, dok su ga prijatelji napeto posmatrali, Buč čak stiže da im veselo mahne rukom. To je, izgleda, ohrabrilo Kida Kerija, koji smesta siđe na poslednju stepenicu i

pokuša da imitira Buča u iskakanju. Za divno čudo, mračni odmetnik je pokazao veliki talenat. Uspeo je da se održi na nogama i tek u poslednjim trenucima izgubio je ravnotežu pa se skljkao niz nasip. No, tada pad već nije bio toliko opasan i on smesta ustade.

Buč dotrča do njega i sada obojica pojuriše za vozom. Lora Balion, koju je Ben pridržavao za ruku, prikupi se na stepeniku i baci se nekako u stranu. U tom sklupčanom stavu pala je na nasip i otkotrljala se niz njega kao velika lopta. Buč nehotice zatvori oči, a Visoki Teksašanin odmah zatim skoči, pa se i on sjuri niz nasip.

Nekoliko trenutaka i Lora i Ben su ostali da leže nepomično. Samo da nešto nisu slomili, prolete Buču kroz glavu dok je grabio ispred Kerija. Ali, kada je stigao do Tekšašanina i njegove verenice, ovi su se već polako podizali i otresali glavama.

Baš tada neko od putnika promoli glavu kroz prozor i vide njih četvoro kako se okupljaju ispod nasipa. Verovatno je prepoznao putnike koji su maločas prošli kroz vagon jer njegova glava nestade sa prozora, da bi se zatim pojavilo još nekoliko putnika.

Međutim, voz je nastavio da tutnji prema La Hunti i uskoro četvorka pored pruge nestade u daljini.

Buč pomože Lori da ustane, a Kid uspravi Bena.

– Jeste li čitavi? – upita Buč mladi par.

– Izgleda – progunda Ben i načini jedan korak, pa se odmah namršti. – Izgleda da sam se samo ugruvao.

Osim iscepane haljine i prašine na licu, Lora je prošla neozleđena. Odjednom, svi su počeli da se smeju i tako se svršilo vatreno krštenje novih članova družine »Sablanskih jahača«.

Buč se pope na nasip i pogleda oko sebe. Sa desne strane, tamo gde nije ni gledao dok su bili u vozū, nazirala se visoka vetrenjača, kakve se obično po rančevima koriste za pumpanje vode iz dubokih bunara. Kada je malo pažljivije osmotrio, primetio je u jutarnjoj izmaglici i nekoliko niskih zgrada oko tornja vetrenjače.

– Hej! – viknuo je onima dole. – Tamo napred je neki ranč. Mogli bismo na njemu da potražimo neke konje.

Prijatelji se ispeše na nasip i Buč im iznese svoj plan:

– Ja i Keri ćemo otići da kupimo konje na onom ranču. Čini mi se da donde ima nekoliko milja. Biće nam potrebno više od sata da odemo tamo i da se vratimo sa konjima. Sačekajte nas u onom žbunju.

On pokaza rukom prema jednoj udolici desno od železničkog nasipa, čije su ivice bile obrasle

agavama. Mahnuo je rukom Keri-ju i njih dvojica odlučno kretose ka dalekom ranču. Kada su se nekoliko minuta kasnije osvrnuli, Teksašanin i njegova verenica već su bili nestali iza zelenog zida agava.

GLAVA OSMA

Bučovo predviđanje o vremenu povratka nije se ispunilo. Vlasnik ranča nije bio na imanju i bez njega se niko nije usudio da dvojici stranaca proda konje. Tek posle dva časa vlasnik je dojahao i, srećan, nije postavljao neugodna pitanja kupcima, ali je zato zatražio dvostruku cenu od uobičajene osetivši da je ovima do para malo stalo. Buču je, opet, uspelo da iskamči od rančera dve čiture za vodu i nešto hrane. Kada su se vratili do mesta gde su ih čekali Ben i Lora, mogli su bar nečim da nadoknade njihovo nestrpljenje.

Negde pred podne, jašući velikom brzinom, oni su ostavili za sobom La Huntu i produžili ka severu. U jednom trenutku, Ben oprezno upita:

– Dokle ćemo ovamo, Buče?

– Do Denvera – kratko odvrati odmetnik. – Odnosno, negde u blizini grada ćemo se zaustaviti. Ja ću odatle otići da potražim Sandensa Kida i njegovu učiteljicu.

Kasno poslepodne su se zaustavili da prezalogaje i odmore konje, a onda su nastavili sve do

mraka, kada su se ulogorili u blizini neke bezimene rečice.

Sledeća dva dana nije bilo sunca, ali ni kiše. To im je pomoglo da lakše savladaju veliko rastojanje koje ih je delilo od Denvera.

I najzad, trećeg dana popodne, Buč, koji je izjahao napred, zaustavio se na jednom uzvišenju. Sačekao je da mu se drugovi približe i onda ih je obradovao rekavši:

– Denver!

Ne horizontu su prvo ugledali dim nebrojenih gradskih kuća, a onda splet železničkih šina koji se približavao gradu i slivao u veliko čvorište.

Visoki Teksašanin i njegova verenica, koji nikada nisu bili blizu velikog grada, nepomično su posmatrali lepu panoramu. Tada Kid Keri reče:

– Ja se ne bih usudio da uđem u to osinje gnezdo, Buče. I sam si nam pričao kako si morao da pobegneš iz Denvera. Sumnjam da je Sandens Kid još tamo.

– Ja ne sumnjam – odvrati Buč. – U Denveru su on i Eta najsigurniji. Čak se ni Alan Pinkerton ne bi setio da ih potraži preko puta svoje agencije.

Buč se okrete na drugu stranu i rukom pokaza svojim drugovima lanac brežuljaka koji su sa istoka okruživali Denver, pa nastavi da objašnjava:

– Tamo, desetak milja od Brajtona, ima jedno zgodno mesto za prenoćište. Tamo smo često svra-

ćali.

U laganom kasu oni ostaviše Denver sa leve strane i produžiše ravnicom sve do podnožja brežuljaka. Produžili su u pravcu severa. Kada se pojavio prirodni otvor među uzvišenjima, skrenuli su i dugačkom jarugom stigli do jednog šumarka.

Tu su se ulogorili. Veče se približavalo i Buč se koleba da li odmah da krene za Denver, ili da sačeka sutrašnje veče. Nadjačala je želja da što pre vidi starog prijatelja.

Uzeo je Lorinog konja, koji je bio najodmorniji za put i, pošto je obećao ostalima da će najkasnije prekosutra stići, odjahao je ka Denveru.

Ponoć je već davno bila prošla kada je Buč stigao do istočnog dela Denvera. Ovde su ulice bile mračne i on neopaženo stiže do jedne od brojnih gradskih štala, koja se nalazila nešto niže od željezničke pruge.

Morao je da probudi vlasnika i ovaj mu samo pokaza prazan boks u štali, uze unapred pet dolara i vrati se na spavanje.

Pošto se umio na pumpi u dvorištu štale, Buč krete ka centru Denvera.

Nije prošlo mnogo vremena i on se nađe u istoj onoj ulici kroz koju je bežao kada su ga gonili pinkertonovci i građani sa čuvarom opljačkane banke. Ulica je bila potpuno pusta i samo se čuo

lavež pasa iz obližnjih dvorišta.

Buč ubrza korake, stiže do one kobne raskrsnice i skrete u ulicu gde se nalazila kuća gospođe Vinslou, a preko puta nje pinkertonova detektivska agencija – filijala za Denver. Držeći se senke i zahvaljujući u sebi što je noć bez mesečine, Buč bezbedno stiže do vrata tražene kuće.

Ova su bila zaključana, što je mogao unapred i da očekuje. Bacio je pogled preko puta. Zgrada u kojoj se nalazila detektivska agencija bila je u mraku i nijedan prozor na spratu nije bio osvetljen. Buč malo jače pritisnu bravu i zaključa da je mehanizam prilično labav.

Osvrnuvši se niz ulicu da proveri da li je sam, on izvuče iz džepa veliki perorez i uguravši ga između vrata i njihovog okvira, pokuša da napipa jezičak brave. Tek tada je ustanovio da brava nije ni zaključana, već da su vrata iznutra zatvorena samo običnom rezom. Za trenutak je sečivom peroreza odigao rezu i vrata se odškrinuše. Bez oklevanja, Buč šmugnu unutra, tiho zatvori vrata i ponovo namače rezu.

Dok je on bio zabavljen oko vrata, nije imao vremena da obraća pažnju na bilo šta drugo. Da je to i učinio, sigurno ne bi primetio par oštih očiju koje su ga posmatrale sa mračnog prozora na spratu zgrade preko puta.

I dok se Buč peo uz škripave

stepenice, vlasnik onog para očiju okrete se od prozora i reče:

– Neko se ušunjao u kuću.

– Misliš li da je to onaj koga čekamo? – odazva se jedan glas iz mraka. Onda zasvetluca žar cigare i osvetli za časak jedno brkato lice.

– Ne znam, ali treba sići, Mek.

Buč je stigao do drugog sprata, gde se nalazio stan u koji su se on, Kid i Eta uselili pre ne tako dugo vremena. Detektivi iz Pinkertovne agencije su već bili na ulici.

Buč oprezno pokuca na vrata. Prvo se ništa nije čulo, a onda nastade neka škripa i koraci počеше da se približavaju vratima. Odjednom koraci zastadoše i čitav minut vladala je tišina. Najzad do Buča stiže šapat:

– Ko je?

Odmetak pretrnu. Mada je čuo samo šapat iz stana, smesta je znao da to nije Sandens Kid. Svakom drugom umesto Kida mogao je da znači samo neprijatelja i opasnost.

Buč u magnovenju smače čizme sa nogu i na prstima počе da se spušta niz stepenice. Odozgo se ponovo začu pitanje:

– Ko je?

Međutim, Buč je već stigao do prvog sprata, a onda skoro do prizemlja kada su se gore otvorila vrata. Uzdržavajući dah i proklinjući škripave stepenice, Buč se stvori kod izlaznih vrata. Pružio je ruku da skine rezu, ali mu se

ona ukoči u vazduhu. Na drevnom trotoaru odjekivao je bat teških koraka bar dvojice ljudi, a jedan duboki glas reče:

– Treba poći gore. Džek će ga možda pustiti unutra, a on je sam.

Munjevitim pokretom Buč stade levo od vrata i pribi se uza zid. U isti mah, gore na spratu se razleže zvižduk. Međutim, zvižduk nije dopirao sa stepeništa, već iz onog stana. Kako se čuo i na ulici, Buč oceni da je nepoznati otvorio prozor i da daje signal ljudima napolju.

Uleteo sam pravo u klopku, sevnu mu kroz glavu. Do đavola, šta li je sa Kidom i Etom? Nije bio trenutak da razmišlja o njima jer se nečije teško telo sruči na vrata. Reza izlete iz svog ležišta, a vrata se s treskom otvoriše i udariše u Buča koji je stajao pored zida. U magnovenju, on zgrabi kvaku i zadrža vrata kako ova ne bi odskočila.

Odmah zatim bat koraka uzdrma drvene stepenice i, pomerivši glavu malo u stranu, Buč vide kako dve prilike grabe gore. Čim su nepoznati zamakli iza prvog zavoja na stepeništu, Buč, onako bosonog, nečujno skliznu na ulicu i držeći se kućnog zida, polete ka onoj za njega kobnoj raskrsnici.

Nije prevalio ni desetak koraka, kada se odozgo začu nečiji zvuk:

– Eno ga!

Odmah zatim prasnuo je hitac. Olovno zrno podiže iverje sa trotoara, metar daleko od Buča. Ovaj udvostruči brzinu, tako da ga je novi hitac stigao tek kada se nalazio na uglu kod raskrsnice. Ovoga puta strelac je bolje gađao i odmetnik oseti vreli dah metka pored samog vrata. U sledećem trenutku nestao je iza ugla.

– Ovo je bilo baš blizu – proce-
di Buč kroz zube.

Srećom, dobro je poznavao okolinu. Pošto je pretrčao pedesetak metara, Buč stiže do ograde jednog dvorišta i, ne razmišljajući, prebaci se preko nje. Obreo se među nekim drvenim šupama i gomilama sanduka naslaganih sa obe strane. Verovatno neko skladište, pomislio je. Produžio je. Dvorište se nastavljalo između šupa kao da mu nije bilo kraja.

Malo kasnije shvatio je da se dvorište pruža duž čitavog bloka kuća. Kada je stigao na suprotnu stranu, ustanovio je da se nalazi pred ogradom iza koje je ulica paralelna sa onom odakle je došao.

Nov skok i Buč je bio na drvenom trotoaru. Hitro je seo i navukao čizme, koje je dotle držao pod miškom. Onda je sišao na prašnjavu ulicu, gde se njegovi koraci nisu čuli i, koristeći pomrčinu, skrenuo je u prvo sokače na koje je naišao. Sada se obreo u čitavom spletu krivih uličica i straćara, koje su nicale po Denveru prateći nagli razvoj grada.

Nekako je uspeo da se izvuče iz neprijatnog lavirinta i tek tada je stigao u prvu osvetljenu ulicu. Nekoliko fenjera bacalo je svoju žućkastu svetlost na trotoar, a jedan salun, iz koga je dopirala prilična buka, izgleda da je bio otvoren preko cele noći.

Buč natuče šešir na oči i krete pravo prema salunu. Pogledao je kroz osvetljeni izlog, ali od silnog dima ništa nije mogao da razazna sem ljudskih prilika pored šanka i prepune stolove gostiju.

Gurnuo je dvokrilna vrata i ušao u lokal.

GLAVA DEVETA

U malom šumarku, među brežuljcima istočno od Denvera, Kid Keri je čuvao stražu. Ben i Lora su spavali desetak metara daleko od njega, zgrčeni na postelji od suvih borovih iglica. Noć je bila sveža, a oni se nisu usuđivali da u nepoznatom kraju upale vatru. Naročito je Keri bio oprezan. Melanholični odmetnik strahovao je od gradova, a blizina Denvera terala ga je da udvostruči opreznost.

Sedeo je oslonjen leđima o stablo jednog drveta i napregnu-
to osluškivao. Njihovi konji šuš-
kali su u pomrčini među drve-
ćem. S vremena na vreme vetar
bi zašumeo u vrhovima borova.

Odjednom, Keri se prenu. Nešto je uznemirilo konje. Jedan od

njih lako zarza i Keri skoči na noge. Načuljio je uši. Iz pravca jaruge kroz koju su došli, kao da se nešto čulo. Onda zvuk čelične potkovice koja je udarila o kamen i nečija prigušena psovka naterаше odmetnika da trgne revolver iz futrole.

Približavala su se bar dva konja i verovatno isto toliko jahača. Nepoznati su sporo napredovali, ali je njihovo kretanje bilo sigurno i po tome se videlo da poznaju teren. Keri se povuče iza drveta, a onda otrča do Bena i Lore, koji su spavali u blizini.

Visoki Teksašanin se uspravi čim ga Keri dodirnu rukom po ramenu. I Lora je odmah bila budna.

– Šta je? – upita Ben.

– Neko dolazi – šapatom reče Kid. On se okrete Lori i dodade: – Ti idi do konja i spreči ih da ne dignu uzbunu.

Devojka nestade među drvećem, a Ben i Keri kretoše ka ulasku u jarugu. Nisu prevalili ni polovinu rastojanja, a iz jaruge iskrsosе prilike dvojice jahača. Ben i Keri se smesta pribiše uz najbliže drveće.

Mada je noć bila mračna i bez mesečine, već posle jednog minuta mogli su da vide da je jedan od konjanika žena.

– Šta je sada ovo? – tiho promrmlja Teksašanin. – Izgleda da smo se ulogorili na zbornom mestu zaljubljenih parova.

– Buč je rekao da je ovo skrovište koje je njihova banda često upotrebljavala – priseti se Keri. – Da nije neko. . . – ućutao je jer su se jahači sada nalazili paralelno sa drvećem gde su se oni krili.

Keri je munjevito razmišljao. Skrovište Buča i njegovih drugova, dvojica konjanika od kojih je jedan žensko, to bi mogli biti samo. . .

Ne razmišljajući dalje, Keri tiho zovnu:

– Hej, Kide! Sandens Kide!

Konjanici se ukočiše u sedlima, a i njihove životinje zastadoše na zvuk ovog glasa.

– Buče! – stiže radostan uzvik do sakrivenih odmetnika. – Jesi li to ti?

– Ovde su njegovi prijatelji – odgovori Keri i izađe iz zaklona. Pošao je dva koraka napred i stao jer je čuo preteće škljocanje oružja na koltu.

– Ko si ti? – odjeknu pitanje.

Žena na konju već se bila povukla iza svog pratioca i Keriju se učini da ona u rukama drži neko oružje.

– Ja sam Kid Keri, ako si čuo za to ime – odvrati mršavi odmetnik. – Sa mnom je još jedan Bučov prijatelj.

– Priđite obojica, ali sa dignutim rukama – naredi Sandens Kid. – Nisam čuo da Buč ima prijatelje koji se tako zovu, mada znam tvoje ime.

Visoki Teksašanin priđe Keriju

i zatim, dignutih ruku, obojica se primakoše došljacima. Zaustavio ih je Kidov glas:

– To je dovoljno. Sada da čujem šta je sa Bučom!

– On je u Denveru – odgovori Keri. – Otišao je da vas potraži.

– Šta! – u revolveraševom glasu iznenađenje je bilo pomešano sa strahom. – Kada je otišao?

– Čim se spustilo veče – objasni Keri. – Rekao je da ste vi u gradu i da stanujete preko puta Pinkertonove agencije.

– Što se vas tiče, izgleda da je sve u redu – promrmlja Kid i vrati revolver u futrolu. Preko ramena je dobacio svojoj saputnici: – Izgleda da su ovo zaista Bučovi prijatelji, Eta.

Oni sjahaše i malo zatim već su se rukovali sa Kerijem i Benom. Tada se pojavi i Lora Balion. Dve žene, sada dve odmetnice, smesta sklopiše prijateljstvo. Svi su zajedno otišli do malog logora. Kada su posedali, Keri u nekoliko rečenica objasni otkud oni ovde.

– I vi ste izabrali baš ovaj dan da dođete u Denver! – ljutito uzviknu Sandens Kid. – Ja i Eta smo jedva umakli iz Denvera. Ako je Buč sada tamo, možda je upao u klopku.

– Dobro, šta se dogodilo? – upita Visoki Teksašanin.

– Buč vam je, verovatno, ispričao zašto smo ostali u Denveru – počeo Kid da objašnjava – ali mi

nismo znali šta se s njim dogodilo. Te noći je izašao da kupi neko piće i dugo se nije vraćao, a onda je blizu naše kuće odjeknula pucnjava i odmah smo pogodili da je u škripeu. Međutim, pinkertonovci nisu likovali i to je potvrdilo da je Buč umakao.

– A šta ste vas dvoje onda preduzeli? – upita Keri.

– Ništa – kiselo se osmehnu revolveraš. – Sedeli smo kao u tamnici, sve dok nije bio pojeden i poslednji komad hleba. Onda sam ja otišao da kupim hranu i uspešno se vratio. Zalihe su potrajale desetak dana i zatim je Eta izašla u grad. Vratila se, ali...

– Neko me je prepoznao – dopuni ga bivša učiteljica. – Srećom, ja se nisam vratila pravo u naš stan i taj koji me je video nije uspeo da ustanovi gde se nalzim.

– Ipak, znali su da smo u gradu – produži Sandens Kid. – Sa prozora smo gledali kako sve više pinkertonovaca dolazi u agenciju. Obruč se stezao. Samo nas je bezobrazluk što smo se krili pred njihovim nosom sačuvao da ne budemo otkriveni tako brzo.

Revolveraš malo počuta, pa zatim nastavi:

– Onda je na scenu stupila gospođa Vinslou. Verovatno se nekome izbrbljala kako ima tajanstvene stanare koji skoro nikako ne izlaze iz kuće i to je došlo do ušiju pinkertonovaca. Ja mislim da su nas otkrili. Eta je videla da

gospođa Vinslou razgovara sa jednim čovekom na ulici. Kada je ovaj ušao u kuću preko puta, mi smo strčali niz stepenice i odjurili niz ulicu.

– To je bilo juče u podne – dodade Eta Plejs. – Ostatak dana proveli smo u jednoj meksikanskoj krčmi na kraju grada. Kada se smrklo, gazda nam je doveo konje i mi smo pošli pravo ova-
mo.

– Onda ste se sigurno mimoišli sa Bučom – primeti Keri. – Šta li je sada s njim?

Nekako baš u tom trenutku Buč se približavao štali u kojoj je ostavio konja. Zora je već nago-veštavala svoj dolazak, jer se Buč zadržao prilično dugo u onom salunu, gde je među gomilom gostiju u oblacima duvanskog dima bio prilično bezbedan.

U svakom slučaju, pinkertonovci se nisu pojavili i Buč je morao da pokuša sa odlaskom iz Denvera pre nego što svane. Umiren sa nekoliko čaša viskija sada je grabio pustim ulicama i grozničavo razmišljao. Kopkalo ga je da sazna kako su pinkertonovci uspeli da otkriju njihovo skrovište i šta je bilo sa Kidom i Etom.

Bunovni vlasnik štala počeo da sipa psovke kada ga je Buč ponovo digao iz postelje. Međutim, novčanica od pet dolara, koju mu odmetnik tutnu u šaku, bila je dovoljna da gundanje prestane. Na žalost, Bučov konj je izgledao pri-

lično umoran i odmetnik odlučio da kupi drugog.

Posle kraćeg pogađanja, gazda mu je već pomagao da svoje sedlo prebaci na novu životinju, za koju je platio dobrih pedeset dolara.

Izjahao je kada se istočni horizont zarumeneo i na ulicama počeli da pojavljuju prvi jahači i prolaznici. Iz ulice u ulicu promet je bio sve življiji, ali Buč nije gledao ni levo ni desno, već se trudio da što brže napusti Denver i zato je sekao glavne ulice i kas-
kao niz sporedne.

Već je hteo da odahne, kada se kuće razrediše oko njega i između njih se ukazaše plavičasta brda na istočnoj strani. Iza njih se sunce već pomaljalo, ali zla sreća, koja ga je pratila do dolaska, ponovo je odlučila da se umeša.

Iza odmetnika se prvo začuo topot konjskih kopita, onda nejasni povici. Kada se Buč okrenuo u sedlu, video je nekoliko jahača kako mu se približavaju velikom brzinom.

Nije hteo da proverava da li se povici njega tiču, već je samo zarrio mamuze u slabine tek kupljenog ždrepcu i jurnuo što dalje od gradskih kuća i ulica punih zamki.

Pucnji koji su tada zapraštali potvrdili su da je dobro učinio što nije gubio vreme oko utvrđivanja namera onih konjanika.

Najzad se dokopao čistine i u prvoj liniji poleteo ka brežuljci-

ma. Oko dve stotine metara iza njega, tri jahača su besmučno šibala svoje konje.

GLAVA DESETA

Zora je zatekla Sandensa Kida na nogama. Dok su ostali još spavali, on je ustao i otišao do konja. Tamo se malo zadržao. Zatim je odjednom doneo odluku i vratio se do borova gde su odmetnici ležali.

Prodrmusao je Etu i ova otvorila oči.

– Idemo da potražimo Buča – rekao je devojci. – Možda je u nevolji i...

– I kako ćeš mu pomoći? – odvratila je Eta koja se smesta rasanila.

Kid Keri podiže glavu i onda se uspravi.

– Šta se događa? – upitao je.

– Idemo natrag u Denver – odvratila je Sandens Kid. – Buču je možda potrebna pomoć.

Keri smesta ustade.

– Onda idemo zajedno. Neka Ben ostane sa ženama.

Sandens samo klimnu glavom i njih dvojica odoše do konja. Brzo su ih osedlali. Već su izjahivali iz male dolinice, kada se Ben i Lora probudiše. Eta im objasni šta se događa.

Prerija je izgledala pusta i samo se u daljini nazirao dim neke lokomotive koja je vukla voz iz Brajtona za Denver.

Prvi put posle nekoliko dana

nebo je bilo vedro i sunce je nenasno pržilo. Smrknutog pogleda, Sandens je buljio u zamagljenu daljinu.

Negde oko devet sati zaustavili su konje i pružili im malo odmora, ali nestrpljivi Sandens stalno je opominjao Keriju da krenu.

Već su hteli da se popnu u sedla, kada iz prerije odjeknu nekakav zuvk. Svako drugi bi možda rekao da je to kakvo pucketanje, ali su oba odmetnika smesta pogodila u čemu je stvar.

Tamo, iz pravca Denvera, čula se pucnjava.

Buč Kasidi je skoro čitav čas održavao isto rastojanje između sebe i trojice gonilaca, ali tada njegov konj počeo da pokazuje prve znakove umora. Izgleda da mu je vlasnik štale u Denveru podvalio, ne zato što mu je dao lošeg konja, već umornog, koji je sigurno prethodnog dana dugo jahao.

Kada se osvrnuo, video je da se ona trojka približava. Mora da su i goniodi to primetili jer kao da počeo brže da teraju konje.

Plavičasti brežuljci još uvek su izgledali veoma daleko. Da li će uopšte stići do njih? – prolete Buču kroz glavu. Pucanj mu preseče misao i on se mahinalno okrete. Jedan od gonilaca verovatno je gađao iz puške i baš u tom trenutku on vide sevanje oružja i onda se novi pucanj razleže prerijom. Srećom, pogoditi nekoga sa

konja u punom trku bilo je veoma teško, pogotovu ako je cilj u pokretu. Zato Buč nije mnogo strahovao od metaka i trudio se da iz svog konja izvuče sve.

No, ždrebac samo za kratko vreme poveća brzinu i onda opet počeo da zaostaje.

Nova pucnjava. Jedan od ispaljenih metaka podiže prašinu desetak metara ispred Buča. Znači da je potera već bila na rastojanju pogodnom za pucanje.

Sasvim neočekivano, njegov konj se prope i počeo mahnito da skače levo i desno. Buč se jedva održa u sedlu. Do đavola, šta je ovo, upita se, ali tek kada je bacio pogled na bokove životinje, video je krvavu brazdu koju je metak gonilaca zaparao po trbuhu njegovog konja. Kada je prvi strah prošao, ždrebac nastavi da juri, ali iz plitke rane krv je sve više tekla. Najzad, nikakvo mamuzanje i uzde nisu mogli da pomognu. Još stotinak metara konj je kaskao, a onda pade pognute glave i sasvim polako skljojka se na zemlju. Buč iskoči iz sedla i dočeka se na noge.

Trojica godnilaca pristizali su tutnjeći preko prerije. Sada više nisu pucali, sigurni da im je plen u rukama. Buč čučnu iza poleglog konja i izvadi kolt. Naslonio je revolversku cev o levu šaku i pažljivo nanišanio u poteru.

U sebi je brojao metre koji su ga delili od trojice jahača. Kada je

ocenio da tu nema više od pedesetak metara, on povuče okidač i teško oružje odskoči mu u ruci. Konj srednjeg jahača bukvalno se prevrte preko glave i gonilac teško pade na zemlju i ostade nepomično da leži.

To je za trenutak zbunilo ostalu dvojicu. No, samo za trenutak. Očigledno su to biliiskusni ljudi. Jedan od njih nešto viknu i onda se razdvojiše i u velikom luku kretoše oko Buča i njegovog konja. Sada su se nalazili izvan domašaja kolta i mada je odmetnik uputio nekoliko metaka ka njima, unapred je znao da im ne može naškoditi.

Kada su ga tako postavili u unakrsnu vatru, gonioci sjahaše i legoše na zemlju, a onda njihove vinčesterke počeoše da sevaju pesmu smrti. Vazduh se ispuni usijanim olovom, koje je zviždalo oko Buča kao roj razbesnelih stršljenova.

Tupi udarac u meso podsetio ga je da njegov već ranjeni konj još jednom je pogođen. Životinja bolno njisnu, podiže glavu i opet klonu na zemlju.

– Predaj se! – začu se glas gonioaca koji se nalazio desno od Buča. Buč je motrio na tu stranu kako mu se ovaj ne bi neopaženo privukao.

Podigao je ruku sa revolverom i opalió jedan metak umesto odgovora.

Odmah zatim vinčesterke su

ponovo zapraštale. Novi meci dotukoše Bučovog konja, a jedan se zari u zemlju skoro ispred samog njegovog lica i napuni mu oči prašinom.

Gotovo je, rezignirano pomisli Buč, kolebajući se da li da dopusti da ga ubiju ili da se preda.

Glava mu je bila priljubljena uz tle i tada njegovo uho uhvati neko treperenje kroz zemlju. I pored pucnjave pušaka, Buč je razaznao u čemu je stvar. To su stizali novi jahači i topot kopita brzo se prenosio preko tla.

Možda im stiže pojačanje, bilo je prvo što je pomislio.

Napadači su, izgleda, takođe primetili dolazak jahača jer pucnjava za trenutak prestade. Buč iskoristi ovu pauzu i podiže glavu iznad tela mrtvog konja. Odmah je spazio dva konjanika koji su se u vratolomnom trku približavali bojištu.

Onda radostan osmeh ozari Bučovo lice. Konjanici su stizali iz pravca dalekih brežuljaka. Bilo ko da su oni, u svakom slučaju nisu mogli biti saveznici njegovih gonilaca.

Pinkertonovci skočiše na noge. Svakako su naslutili opasnost jer obojica smesta potrčaše konjima. Pre nego što je i jedan od detektiva uspeo da pojaše, jedan od pridošlica opalio je iz puške i jedan konj naglo polete prerijom. Posle stotinak metara se stropoštao i pao.

Detektiv nije oklevao, već se hitro bacio iza leđa svoga druga. Jurnulu su preko prerije. Pošto su im došljaci preprečili put ka Denveru, detektivi su sada skrenuli više ka istoku i pri tom se našli na domašaju Bučovog kolta.

Odmetnik je smesta iskoristio priliku koja mu se ukazala. Njegov kolt zaprašta i poslednji konj potere nađe se na zemlji sa svojim jahačima.

Buč ustade i potrča ka njima. Detektivi su otresali ošamućene glave kada je odjeknulo Bučovo naređenje.

– Ne mrdajte, momci!

Krajičkom oka odmetnik pogleda prema trećem detektivu. Ovaj je još uvek onesvešćen ležao na mestu gde je pao s konja, a njegovi drugovi polako digoše ruke uvis.

– Otkopčavajte pojaseve! – sada reče Buč. – Prvo jedan, pa drugi.

Pojasevi padoše detektivima pred noge. Spremno su se odmakli korak – dva od oružja i Buč ga pokupi sa zemlje. Onda je poterao pinkertonovce ispred sebe ka trećem detektivu, a tada, zajedno sa oblakom prašine, pristiгоše Sandens Kid i Keri.

GLAVA JEDANAESTA

Pošto su otpratili razoružane detektive prema Denveru, Buč, koji je gledao za njima, reče:

– Biće im potrebno bar tri sata da stignu do grada. Dakle, neko vreme možemo da budemo mirni.

– Ja sam za to da odmah odemo oдавде – reče Kid Keri, koji je zabrinuto posmatrao tri ljudske prilike kako polako iščezavaju u daljini. – Ovo je još jedno poniženje za Alana Pinkertona.

Buč i Sandens Kid ne obratiše pažnju na njegove reči. Obasipali su jedan drugog pitanjima o proteklim danima i nijedan od njih nije uspevao da pruži opširne odgovore, tako da su se najzad nasmejali i ostavili razgovor za kasnije.

Buč se pope iza Kida i pohitaše natrag u skrovište među brežuljcima. Keri je nosio zaplenjeno oružje, a za njima su ostali, kao četiri crne tačke, leševi jadnih životinja.

– Ti si poludeo! – mirno reče Buč.

Sandens Kid besno zgužva list novina koje je držao u ruci i baci ga prema maloj vatri ispod borovih krošnji. Međutim, Eta Plejs hitro ispruži ruku i uhvati lopticu od hartije pre nego što je ova pala u plamen.

– Pusti neka izgori – obrecnu se revolveraš na devojkę. – Naš prijatelj više nije raspoložen za rizike. – On se okrete Buču. – Dok smo jahali ovamo, sve vreme sam pričao o tim tvojim »Sablasnim jahačima«, novim akcijama i

tome slično. Sada, kada ti predlažem pravi posao, kažeš da sam lud.

Buč pogleda u Kida Kerija i Visokog Teksašanina, koji su sedeli preko puta, i onda im se obrati:

– Hajde, recite mu i vi da je lud – pošto su ovi ćutali, Buč nastavi: – Hoće da se vratimo u Denver i da napadnemo kompoziciju ekspresa »Overland Flajers«, koju će čuvati gomila detektiva i šerifa.

– Baš zato – prekide ga Sandens Kid. – Maločas sam ti pročitao iz novina da kompozicija polazi u nedelju pre podne iz Denvera i da se neće zaustavljati sve do Santa Fea. Što je najvažnije, u poštanskom vagonu će se nalaziti velike pare. Kompanija »Overland Flajers« hoće da potuče rekord u direktnoj vožnji do Santa Fea...

– U redu, u redu – Buč odmahnu rukom. Onda uze od Ete onaj zgužvani list. Polako ga je razvio i ispravio. Bila je to prva strana »Denver Kronikla«, gde se u većem članku opisivao događaj o kome je Kid maločas govorio. – Slušaj šta ovde piše: »Na novoj ekspresnoj liniji kompoziciju voza vući će novi tip lokomotive, koja može da postigne brzinu od četrdeset milja na sat i neće se zaustavljati sve do Santa Fea«. Dakle, kako misliš da izvedeš napad?

– Pinkertonovci znaju da ste ovde – umeša se Kid Keri. – Zbog

toga će još pažljivije da motre, kako po stanici, tako i u samom vozu.

– Meni i Lori je već dosta iskanjanja iz vozova – javi se Ben Kilpatrik, a Eta, kojoj je Lora ispričala jučerašnji doživljaj na pruzi, pršte u smeh zajedno sa novom prijateljicom.

– Ovoga puta voz će se zaustaviti da bi dame mirno sišle – obeća im Sandens Kid. – Dakle, šta velite?

Buč sleže ramenima. Znao je da se ni Visoki Teksašanin ne bi upuštao u ovu avanturu, ali Keri sasvim iznenada reče:

– Ja sam za ovu akciju.

– Odlično – oduševi se Sandens. – Danas je petak, a »Overland Flajiers« polazi u nedelju iz Denvera. Imamo dovoljno vremena da se pripremimo za napad. Saslušajte moj plan. Juče sam o njemu razmišljao dok smo ja i Eta dreždali u onoj meksikanskoj krčmi. Vi ste se pojavili u pravom trenutku.

Velika stanica u Denveru bila je svečano iskićena. Nebrojene zastave, transparenti, cveće i šarena gomila sveta okružavali su dugačku tribinu. Tamo je stajao niz najuglednijih građana, predstavnika železničke kompanije i, kao što je i običaj, lokalne vlasti.

Među svetinom šunjali su se pinkertonovci preobučeni u kauboje, železničke službenike i obične građane. Desno od tribine, na

prvom koloseku, stajala je kompozicija ekspresa, a na svakom od njena četiri vagona bilo je ispisan krupnim slovima »Overland Flajers«. Vagoni su bili sveže obojeni, ali lokomotiva na čelu kompozicije blistala je kao da je od zlata. Svi njeni mesingani delovi bili su uglačani, a dugi, crni trup sjajio se od ulja. Na prednjem delu lokomotive, između dva snažna fenjera, videlo se i njeno ime: »Dete groma«.

Mašinovođa i dva njegova pomoćnika, kao i zamenik, imali su na sebi nova, čista odela. Pošto se voz neće zaustavljati sve do Santa Fea, umesto jednog tendera sa vodom i ugljem bila su dva, zbog čega je iz kompozicije morao da otpadne jedan vagon.

Iza tendera dolazila su poštanska kola, masivno građena i sa posebnim metalnim vratima koja su se otvarala samo iznutra. Obezbeđenje protiv svakog prepada. U tri putnička vagona većina sedišta je bila zauzeta, ali je u poslednjem vagonu prve klase zadnji deo ostao rezervisan za goste sa svečane tribine. Tu su dva kелnera u belom već nameštana plišane stolice i fotelje i spremala posluženje.

Oko poštanskog vagona stajalo je nekoliko ljudi u polucilindrima, nevešto maskirani kao građani, iako je i malo dete u njima moglo da prepozna detektive.

Na tribini su se govornici ug-

lavnom već izređali i sada je završnu reč imao predsednik kompanije. Njegov govor se mnogo otegao i svetina je postala nestrpljiva. Ipak, niko se nije usuđivao da prekine moćnog predsednika Lea Vilbura, od koga su građani Denvera praktično živeli.

Čak su i ona dva kelnera iz svečanog vagona završila posao i stala kod prozora gledajući prema tribini. Zbog jakog sunca, na prozorima vagona bile su namaknute zavese i samo je prozor kod koga su stajali kelneri ostao otvoren.

– Do đavola, matori jarac ne misli da prestane sa pričom! – reče jedan od kelnera.

– Ako uskoro ne završi, led za šampanjac će se istopiti – reče njegov drug.

– Bolje da smo prepustili ovaj posao drugima – reče prvi kelner. – Ovako, nećemo ostati sve do Santa Fea.

– Znači, željni ste odmora? – začu se jedan glas iza kelnera i oni se iznenađeno okretoše. Ugledali su dva pristojno odevena čoveka koja su držala koltove nepristojno uperene u njih. Jedan od stranaca, čovek plave kose, koju je pokrivao polucilinder, osmehnu se i dodade: – Odmaknite se od tog prozora i spustite zavesu. – Kada su ga kelneri poslušali, on nastavi: – Sada brzo svlačite te vaše livreje!

Nekoliko minuta kasnije, kel-

neri su ostali samo u donjem rublju, a uljezi su navlačili njihove bele uniforme. Onda su ih hitro uvezali spremljenim konopcima, zapušili usta i strpali u mali kupe iza improvizovanog bara u uglu, gde se ujedno nalazila i ostava sa pićem i jelom.

Plavokosi čovek stade pored jednog ogledala na zidu vagona i pogleda se u njemu. Popravio je leptir-mašnu i, okrenuvši se svom ortaku, rekao:

– Sasvim lepo izgledamo, Buče. Ovo putovanje će još ispasti i udobno.

– Priznajem da ti ideja nije bila loša – odvrati mu prijatelj. – Samo ne znam šta ću da radim kada budem služio piće. Odmah će poznati da nisam kelner.

– Sreća je što sam pored tebe – reče mu Kid. – Vidiš one kofe sa ledom. To ti je za šampanjac, ako nisi znao. Ja ću ga služiti. Ti raznosi tanjire sa zakuskom.

Buč klimnu glavom i ode do prozora sa druge strane vagona, koji su gledali prema ostalim kolosecima. Na njima nije bilo ni jednog vagona niti lokomotive, koji su za ovu svečanu priliku bili povučeni iz depoa.

Ugledao je Etu Plejs i Loru Balion, obučene kao dame, kako držeći pod ruku Kida Kerija i Visokog Teksašanina ulaze u drugi vagon od lokomotive, koji je bio prakačen odmah za poštanskim. Njih je smeštao kondukter. Gledajući

ovu scenu, Buč se osmehnu. To što su uspeli da se ubace kao putnici u svečanu kompoziciju ekspresa koštalo ih je pedeset dolara po osobi, ali su imali prilično muke da ubede konduktera kako samo žele da kao razmaženi bogataši učestvuju u prvoj vožnji do Santa Fea.

Buč se povuče sa prozora. Da bi smirio nervozu, natoči čašu viskija iz jedne boce kakvih je bilo na desetina u malom bifeu.

Napolju odjeknu buran pljesak. Govor je bio završen. Odmah zatim, zvanice sa tribine pohitaše da se sklone sa nesnosnog sunca i najbrži od njih već počеше da ulaze u poseban vagon na kraju kompozicije. Uživевši se u svoju novu ulogu, Sandens Kid je u stilu dočekivao svakoga od njih i smeštao za stolove duž prozora.

Najzad se pojavio i sam Leo Vilbur, koji u društvu predsednika denverske opštine i još nekoliko tipova sede za poseban sto, nešto izdvojen od ostlih.

Vrata vagona se zalupiše, pištaljke odjeknuše, lokomotiva prodorno pisnu, pa lagano krete iz stanice. Poklič, pozdravi, čak i brojni pucnji otpratili su »Overland Flajers« prema Santa Feu.

GLAVA DVANAESTA

Ekspres je već satima jurio kroz preriju i sve vreme je održavao istu brzinu, na veliko zado-

voljstvo Lea Vilbura i njegovih gostiju.

U svečanom vagonu već su bili ispražnjeni tanjiri sa zakuskom, hladni šampanjac se nemilice trošio, a Buč i Kid padali su s nogu da bi uslužili sve zahteve gostiju.

Onda predsednik železničke kompanije nazdravi svima prisutnima i u trenutku velikodušnosti reče:

– Našim prvim putnicima, tamo napred, sigurno je toplo. Ovde ima dovoljno zaliha pića da bi mogli i oni da budu posluženi. Momci! – pozvao je lažne kelnere. – Skupite te boce i pređite u one vagone i poslužite sve putnike.

Nekoliko minuta kasnije, Buč i Kid, noseći između sebe korpu punu boca i čaša, izadoše iz posebnog vagona i preko gvozdene platforme predoše u susedni. Policu ih ošinu vetar koji je stvarao ekspres, jureći dotle nevidenom brzinom za Divlji zapad.

– Do đavola! – progunda Buč. – Pri ovakvoj brzini ne bih smeo da skočim iz voza.

– Bogami, ni ja – odvrati Kid. – Jedino se uzdam u onaj uspon kod Espanjole.

– A kada misliš da počnemo sa akcijom? – upita Buč.

– Odmah posle stanice Kvesta – Kid izvadi iz džepa časovnik i, pošto je prvo pogledao u njega, a zatim u popodnevno sunce, reče: – Trebalo bi da tamo stignemo za jedan sat.

Do prvog vagona dospeli su tek posle pola časa, jer im je toliko bilo potrebno vremena da usluže putnike u prethodna dva. Najzad su ugledali i svoje prijatelje kako nervozno sede na poslednjim sedištima vagona. Buč ode prvo do njih i, dok im je točio piće, polako reče:

– Imamo još pola sata vremena. Pazite da eksplozija bude jaka i da se voz zaustavi.

– Ništa ne brini – odvrati Kid Keri. – Najvažnije je da vi stignete do kase u poštanskom vagonu.

Dvojica odmetnika se vratiše do kraja kompozicije i tamo nastavili svoju zamornu družnost. Srećom, piće i jelo već su počeli da deluju, a popodnevna žega samo je još više doprinosila da se svi opuste. Zanimljivo je razgovor o prijatnim stvarima, dok je priličan broj zvanica, zavaljen u udobnim foteljama, da drema, uljuškan ravnomernim drmusanjem voza.

U vagonu iza poštanskog, Kid Keri pogleda na sat. Bilo je još deset minuta do početka akcije. On klimnu glavom Eti Plejs i ova iz svoje ručne torbe izvadi jedan paket zamotan u novinsku hartiju i neprimećno ga daje Keriju. Ovaj strpa paket u džep svog somotskog kaputa, pripali cigaru i onda skide polucilinder, pa počne da hladi lice kao da mu je veoma toplo.

Na kraju je ustao i pošao duž

vagona do prednje platforme. Niko nije obraćao pažnju na njega jer je dosta putnika izlazilo na platformu da bi se rashladilo. Keri otvori vrata, izađe napolje i tiho ih zatvori pošto su neki povikali kako je promaja. Uostalom, putnici njihovog vagona imali su čime da se zabavljaju. Buč i Kid su namerno ostavili preostale boce šampanjca ovde i one su sada već bile prazne, a putnici veseli.

Keri namače rezu na vrata vagona, tako da niko nije mogao da izađe napolje i da mu smeta. Ekspres je tutnjao. Zatim lokomotiva zazvižda otegnuto tri puta. Posle nekoliko minuta »Overland Flajers« prolete kroz stanicu Kvesta. Na peronu male stanice bilo je prilično sveta, koji mahanjem i povcima pozdraviše ekspres. Uskoro naselje nestade iza voza i opet je sa obe strane pukla beskonačna prerija dokle god je oko moglo da dopre.

Kid Keri izvadi onaj paket iz džepa, razmota novine i pred njegovim očima ukazaše se šipke dinamita sa kratkim fitiljima na vrhu. Odmetnik izdvoji jednu šipku i stavi je u mali džep na kaputu, dok ostale vrati. Onda je prekoračio ogradu platforme i u prilično riskantnom skoku našao se do gvođenih stepenica koje su vodile na krov poštanskog vagona.

Popeo se uz njih i pogledao prema lokomotivi. Na prvom ten-

deru video je ložača kako lopatom skida ugalj prema lokomotivi. Malo kasnije se spusti nazad i nestade sa vidika. Sigurno sada ubacuje ugalj u ložište, zaključa Kid Keri.

On se pope na krov vagona, koji je bio pokriven limom, i, hvatajući se od jednog otvora za ventilaciju do drugog, sav okupan znojem, stiže do suprotnog kraja.

Morao je brzo da radi jer je svakog trenutka neki od ložača mogao ponovo da se popne na tender. Keri izvadi šipku dinamita iz džepa i spusti se sa krova na gomilu uglja na tenderu. Šipka je imala nešto duži fitilj i Keri je sada poveza sa preostale tri, koje je držao u džepu. Spojio je njihove fitilje za onaj duži i tu malu minu zatrpao u ugalj, tako da je sada virio samo vrh fitilja.

Odmetnik izvadi cigaru iz usta i prinese je fitilju, koji odmah poče da pršti i da se dimi. Odbacivši cigaru, Keri se uspenra na krov poštanskog vagona i otpoče novo puzanje.

Sav u znoju, odmetnik najzad stiže do svog cilja. Dok je prelazio preko vagona, u jednom trenutku umalo nije sleteo, ali su ga zadržale njegove dugačke ruke.

Spustio se na platformu prvog putničkog vagona, izvadio veliku maramicu iz džepa i hitro obrisao tragove prašine sa odela, ruku i lica. Ušao je u vagon i zatvorio vrata. Unutra je odjeknula pesma

zagrejanih putnika. Odmetnik se probi između njih i sede pored Ete Plejs. Jedva da je to učinio, kada napred nešto strahovito puče i čitava kompozicija ekspresa se zanjihla. Komadi uglja počeše da dobuju po krovovima vagona. U sledećem trenutku začu se škripa kočnica, pištanje pare iz lokomotive i, sa velikim trzajem, ekspres stade. Većina putnika je popadala sa sedišta, pa se to desilo čak i Keriju, koji takođe nije bio spreman za pravi trenutak eksplozije.

Krici zaparaše zadimljeni vazduh u vagonima. Vrata počeše da se otvaraju i među prvima koji su skočili iz vagona bio je Leo Vilbur sa svojim kondukterima. Po lokomotivi već su jurili detektivi železničke kompanije.

– Kakva je to eksplozija? – viknu Vilbur kada je stigao do lokomotive. Glavni mašinovođa i njegovi ljudi skočili su dole i zbunjeno su gledali ka tenderima sa ugljem. Mašinovođa pokaza rukom prema drugom tenderu. Bio je poluprazan jer je eksplozija izbacila najveći deo uglja.

– Tamo je puklo, gospodine – saopštio je Vilburu. – Ne znam ni sam šta je.

– Sigurno neki eksploziv – reče jedan od detektiva, dok su se njegovi drugovi oprezno peli na tender da izbliza pogledaju mesto eksplozije.

– Odakle eksploziv u uglju? –

grmnu Bilbur, koji kao da je slutio nove neprijatnosti.

– Pa, dešavaju se takve stvari – reče mašinovođa. – Neki put u rudnicima zaborave dinamit, pa se neka šipka pomeša sa ugljem prilikom utovara. Desilo mi se da umalo lokomotiva nije otišla u vazduh kada je moj ložac hteo da ubaci komad dinamitne šipke sa ugljem u vatru.*Verovatno je i sada isti slučaj.

Leo Vilbur i detektivi nisu bili umireni ovim objašnjenjem. Predsednik kompanije pogleda duž kompozicije, gde su na svim prozorima virile glave uplašених putnika, dok ih je dosta bilo i na železničkom nasipu. Po njihovim izrazima lica lako se moglo zaključiti da bi rado prekinuli ovu vožnju samo da su imali gde da ostanu. Vilburov pogled privukloše ona dva kelnera u belom, koji su stajali kod posebnog vagona i tešili putnike novim bocama viskija. Predsednik se okrete najbližem službeniku i reče:

– Recite onim momcima u belom da donesu piće i za mašinovođu i njegove ljude.

Kondukter otrča do Buča i Kida i ovi se ubrzo pojaviše noseći piće. Vilbur i detektivi krenuše duž voza da umiruju putnike. Vraćali su ih u vagone, obećavajući da će svakog trenutka ekspres nastaviti vožnju.

Prerušeni odmetnici nisu štedeli odličan viski i tutnuli su de-

tektivima boce u ruke, pa se ovi vratili u vagone da bi kršom sprali iz grla prašinu od putovanja.

Najzad su kelneri ostali sami sa mašinovođom i ložacima i Buč mahnu glavom prema poštanskom vagonu, pa reče:

– A oni jadnici unutra? Mora da se kuvaju. Mogu da zamislim koliko su žedni.

– Imaju strogo naređenje da ne otvaraju vrata, pa makar šta se dogodilo – reče mašinovođa brišući maramicom usta. – Nimalo im ne zavidim.

– Koliko ih je? – nedužno upita Buč.

– Dvojica – odgovori mašinovođa. – Nego, da krenemo.

– Čekaj malo – umeša se Sandens Kid. – Žao mi ih je.

Rekavši to, on priđe gvozdenim vratima poštanskog vagona i udari pesnicom nekoliko puta.

– Šta je? – začu se grubi glas iz vagona.

Kid pogleda preko ramena. Mašinovođa i njegov pomoćnici već su se popeli na lokomotivu i počeli pripreme za polazak. Kid priđe bliže vratima i reče:

– Šalje nas gospodin Vilbur. Rekao nam je da vam donesemo ovo piće. . .

– Baš gospodin Vilbur? – nepoverljivo upita glas iz vagona.

– Baš on – potvrdi Kid. – Imamo odličnog viskija, a i hladnog šampanjca.

– Dobro. Odškrinućemo malo vrata i dodajte nam dve boce – reče onaj glas.

Buč i Kid se obazreše na sve strane. Skoro svi putnici su se popeli nazad i samo je kod poslednjeg vagona Leo Vilbur stajao okružen ljudima i razgovarao.

Mašinovođa povuče ručicu pare i zvižduk prenu sve. Vilbur i ona grupa ljudi pohitaše da se popnu u vagon, a Kid nestrpljivo lupnu po vratima i viknu:

– Hej, požurite! Voz kreće.

Uz prilično škljocanje ključeva i reza, vrata poštanskog vagona se najzad otvoriše, a kroz načinjeni otvor Kid poče da gura korpu sa bocama. Jedna glava se pojavi iz polumraka koji je vladao u vagonu i, pošto je osmotrila dvojicu kelnera u belom, vrata se malo više otvoriše. Kid gurnu korpu napred, a čovek iz vagona je uhvati obema rukama i povuče sebi. Istog trenutka Buč, koji je stajao iza Kida, čučnu, uhvati prijatelja oko struka i prosto ga ubaci sa korpom u vagon.

Službenik posrte pod pritiskom korpe. Začula se njegova promukla psovka, a odmah zatim i Buč ulete u vagon. Kid je već bio na nogama i sa revolverom u ruci držao na oku zgranute službenike. Pre nego što su mogli da se snađu, dva dobro odmerena udarca drškom revolvera oboriše ih na pod vagona i odmah zatim Buč ponovo iskoči napolje, ostav-

ljajući Kidu da poveže zarobljenike.

Potrčao je do lokomotive i popeo se na platformu, gde ga mašinovođa iznenađeno pogleda.

– Kuda, prijatelju? – dobacio mu je. – Mi odmah krećemo.

– Ako, ako – klimnu glavom Buč i ispruži ruku koju je dotle držao iza leđa. Njegov revolver preteći škljocnu. – I ja hoću da krenete, ali punom brzinom. Nema zaustavljanja dok ne primite naređenje od mene.

Iskusni mašinovođa nije dugo oklevao. Sigurno je u svojoj karijeri doživljavao razbojнике prepađe i zato je poslušno povukao ručicu i »Dete groma« krete iz mesta, sa novim trzajem, koji napravi među putnicima pravi dar-mar.

Prvi deo smelog plana bio je ispunjen.

GLAVA TRINASTA

Čim je ekspres ponovo krenuo, Kid Keri, koji je stajao na prozoru prvog putničkog vagona i pratio šta Buč-i Sandens rade, sada se okrete i reče saputnicima:

– Izgleda da je sve u redu. Sandens je u poštanskom vagonu, a Buč na lokomotivi. – On pogleda ostale putnike, koji su još živo razgovarali o iznenadnom zaustavljanju voza i dodade: – Ja ću ponovo na platformu. Motriću na lokomotivu. Čim mi Buč bude dao znak, otvoriću vrata vagona i

vi takođe izađite.

Obe žene i Teksašanin samo klimnuše glavama, a Keri polako ode do kraja vagona i, pošto je otvorio vrata, nestade na platformi.

U unutrašnjosti poštanskog vagona, koji je osvetljavala samo jedna lampa na zidu iznad pričvršćenog stola, Sandens Kid je razgledao veliku čeličnu kasu. U stvari, kasa je bila sastavni deo konstrukcije samog vagona, i s njim činila jednu celinu.

Na podu pored kase ležali su vezani službenici i mračno gledali u revolveraša. Njihova usta su bila zapušena maramama, dok se jednom od njih, čoveku koji je maločas prihvatio korpu sa boca- ma pića od odmetnika, slivala krv iz rane na potiljku.

Revolveraš prekide razgledanje kase i pride okrvavljenom zarobljeniku, pa mu skide maramu sa usta.

– Kod koga su ključevi od kase? – upitao ga je.

Čovek ništa ne odgovori. Prkosno je merio odmetnika i ovaj za trenutak odustade od daljeg ispitivanja. Slegao je ramenima i mirno rekao:

– U redu. Imamo dovoljno dinamita da dignemo ceo vagon u vazduh. Samo, vi ćete biti u vagonu kada eksplodira.

Čovek otvori usta da nešto kaže, ali se predomisli i očuta. Kid mu ponovo maramom zapuši usta. Sada je čekao na početak

drugog dela njihovog plana, u kome su glavni akteri bili Buč na lokomotivi i Kid Keri u putničkom vagonu.

Oznojeni ložači neprekidno su ubacivali ugalj ispod kazana lokomotive i tako održavali potreban pritisak pare za razvijanje najveće brzine. Buč je, čak, počeo prisnije da razgovara sa svojim zarobljenicima, kojima, izgleda, nije bilo krivo što moraju da slušaju čuvenog odmetnika. Naime, mašinovođa je skoro odmah prepoznao Buča, iako ga je u prvi mah kelnerskao odelo zavaralo.

– Koliko još ima do Espanjole? – upita Buč mašinovođu.

– Pa, od Kvesta do Espanjole dorbrih je sto milja – odgovori ovaj. – Pored Kvesta smo prošli pre manje od jednog sata, a to znači da bi uskoro trebalo da stignemo na polovinu puta.

– Dobro, reći ćeš mi kada dode taj trenutak – odvrati Buč i pripali tanku cigaru. Ponudio je i ostale na lokomotivi, pa su uskoro svi zadovoljno odbijali dimove. Čitava scena nimalo nije ličila na prepad na voz, niti je Buč u svom belom odelu podsećao na opasnog razbojnika.

Cigare su već davno bile popušene, kada mašinovođa, koji je s vremena na vreme bacao pogled po okolini, reče Buču:

– Tu smo negde... na polovini puta do Espanjole.

Sa gomile uglja prvog tendera,

gde se bio udobno smestio i držao na oku posadu lokomotive, Buč počeo da izdaje uputstva:

– Kada budem rekao, smanjite brzinu. Onda jedno naglo kočenje, tako da se vagoni pribiju uz lokomotivu. . .

– Zašto? – iznenadi se mašinovođa. – Da nećemo da stanemo?

– Još ne – zagonetno se osmehnu odmetnik.

U svečanom vagonu Leo Vilbur i njegove zvanice već su se bili povratili od šoka koji je izazvala eksplozija uglja na tenderu. Međutim, kada je neko potražio piće, ustanovilo se da dvojice kelnere nigde nema. Predsednik kompanije se tada priseti da ih je poslednji put video kod lokomotive i počeo da objašnjava bankaru Klifordu koji je sedeo za njegovim stolom:

– Verovatno su se ti momci zadržali u nekom od putničkih vagona. Poslaću jednog konduktera da ih pozove.

– Pa, mogli bi smo i sami da se poslužimo – odvrati Kliford i pođe ka malom bifeu na kraju vagona.

Međutim, zalihe pića u bifeu bile su već popijene i Kliford otvorivši vrata ostave da bi pogledao imali unutra koja boca. Prvo što je ugledao bila su dva vezana čoveka, u donjem rublju i zapuštenih usta.

– Grom i pakao! – dreknu bankar i okrete se ka osalom delu va-

gona. – Hej, Vilberu! Brzo ovamo!

Predsednik železničke kompanije, koga neka mračna slutnja nije napuštala još od trenutka kada je odjeknula eksplozija na ekspresu, hitro ustade i požuri bankaru. U tom trenutku njegova iskusna čula osetiše da voz smanjuje brzinu i ponovo ga nešto steže oko srca. Ipak je požurio do vrata ostave, gde je Kliford počeo da oslobađa zarobljene kelnere.

Brzina voza se neprekidno smanjivala i onda čitava kompozicija počeo da se trza, da bi u jednom trenutku skoro zastala. Vagoni koji su po propisu bili nešto rastavljeni međusobno sada se naglo sabiše jer je inercija kočenja bila prilično jaka.

Leo Vilbur izgubi ravnotežu, posrte napred i sruči se preko jednog stola. Još dva – tri njegova gosta popadaše. Ponovo su odjeknuli povici i psovke.

– Do đavola! – dreknu Vilber iz sveg glasa i četvoronoške dopuza do Kliforda, koji je provirio iz ostave. – Šta se ovde događa? Kazniću tog mašinovođu. . .

Predsednik kompanije nije stigao da završi započetu rečenicu jer je ugledao vezane kelnere. Jednom je Kliford skinuo maramu sa usta i ovaj smesta počeo da zavija:

– Razbojnici! Napali su nas još u Denveru! Umalo se nismo pogušili!

Vilbur i Kliford se zapanjeno

zgledaše. Posle onog trzaja, ekspres je sve sporije išao. Čitava kompozicija zaškripa i onda se zaustavi.

Leo Vilbur ostavi zarobljene kelnere bankaru i skoči do prvog prozora. Do pojasa je izleteo napolje i pogledao ka lokomotivi. Vagoni su stajali na otvorenoj pruzi i svuda unaokolo videla se samo beskonačna prerija, a na njoj ni žive duše.

Lokomotiva i poštanski vagon sada su se brzo odvajali od ostalog dela ekspresa. Nekoliko stotina metara dalje, razrogačene Vilburove oči jasno videše »Dete groma« kako malo skreće na jednoj blagoj krivini. Iza poštanskog vagona, na gvozdanim stepenicama, visile su dve žene, a na krovu iznad njih videla su se dva čoveka.

¹Iz preostalog dela voza počеше da iskaču putnici i kondukteri. Nastala je panika. Leo Vilbur nemoćno klonu na sedište. Otvarao je i zatvarao usta boreći se za vazduh, a njegovo uhranjeno lice postalo je purpurno crveno. Nekoliko zvanica pritrča da mu pomogne.

– To je prepad na voz – zakrklja Vilbur. – Napadači su pobjegli sa poštanskim vagonom. . . U njemu ima sto hiljada dolara. . . Potpuno sam propao. . .

Kid Keri, koji je stajao na prednjoj platformi prvog putničkog vagona, nagnu se preko ograde

čim je voz počeo da smanjuje brzinu. Onda je video Buča Kasidija kako mu maše rukom sa tendera i hitro je otvorio vrata vagona. Eta Plejs, Lora i Ben Kilpatrik požuriše ka njemu.

Keri zatvori vrata za njima i navuče rezu, a onda on i Ben pomoćnošć devojkaama da pređu do gvozdanih stepenica poštanskog vagona. Eta i Lora se grčevito uhvatiše za gvozdene šipke, a Ben ostade ispod njih. Sa jednom nogom na stepenici poštanskog vagona, a sa drugom na ivici platforme putničkog, Kid Keri je raskrečen stajao i čekao da se ekspres zaustavi.

Čim je usledio onaj trzaj usled kočenja, vagoni ostalog dela kompozicije pribiše se uz poštanski i spojnice koje su ih držale zajedno više nisu bile zategnute. Keri se hitro saže i izvuče klin koji je spajao spojnice dva vagona. Kod sledećeg trzaja otkačio je i sigurnosni lanac. Odmah zatim Keri se prebaci na poslednju prečagu gvozdanih lestvica poštanskog vagona. Platforma na kojoj je maločas stajao počeo da se udaljava.

Lokomotiva naglo poveća brzinu i ostali deo kompozicije, koji je još neko vreme polako išao prugom, sada se zaustavi. Na platformi prvog vagona još uvek nije bilo nikoga. Međutim, kada »Dete groma« zavi za prvom krivinom, Keri i njegovi saputnici vi-

deše kako ljudi iskaču iz vagona i pokazuju prema njima.

Neko od detektiva iz pratnje priseti se da potegne revolver i pripuca. Međutim, rastojanje je bilo veliko, tako da su meci beznačajno zaostali za begnucima.

GLAVA ČETRNAESTA

Buč je sa svoje osmotračnice pratio šta se događa. Odahnuo je videvši da se lokomotiva odvojila od ostalog dela ekspresa. Kada su se na krovu poštanskog vagona pojavili Kid Keri i Visokio Teksašanin, znao je da je sve u redu.

– Dobro je bilo, momci – pohvalio je mašinovođu i njegovu ekipu.

– Šta ćemo sada? – upita ga mašinovođa.

– Vozićete ovako još pet minuta, a onda se zaustavljate.

Mašinovođi ponovo nisu bile jasne odmetnikove namere, ali više ništa nije rekao. Kada je virnuo pozadi, putnički vagoni ekspresa jedva su se videli u daljini. Lokomotiva, oslobođena glavnog tereta, sada je razvila najveću brzinu. Sa tendera Buč mahnu rukom drugovima, a malo zatim izdade naređenje mašinovođi:

– Smanjite brzinu, ali polako. Neću da mi putnici popadaju sa ovog ekspresa.

Čovek ga poslušao. Tek posle dva – tri minuta pažljivog usporavanja, lokomotiva se potpuno za-

ustavi. Duž nasipa dotrčao Visoki Teksašanin i Buč mu reče da preuzme čuvanje posade lokomotive, a on skoči sa tendera.

Vrata poštanskog vagona se otvoriše i na njima se pojavio raspoloženi Sandens Kid. On pomože Eti Plejs da se popne u vagon, a Keri podiže Loru Balion, tako da su odmetnici po prvi put posle odvajanja kompozicije mogli da odahnu u bezbednosti.

Buč stiže do Kerija i potapša ga po ramenu.

– Ovo ste dobro izveli. Sada još da im prekinemo i vezu.

Keri klimnu glavom i onda se okrete Eti, koja mu iz svoje torbe predade novi paket zavijen u novinsku haritju. Mršavi odmetnik izvadi iz njega dve dinamičke patrone i dva komada fitilja. Strčao je sa železničkog nasipa i zaustavio se kod prvog drvenog stuba na čijem je vrhu, preko dva porcelanska držača, išla dupla telegrafska žica.

Keri vešto priveza dinamičke patrone oko drvenog stuba, kresnu šibicu i prinese je vrhu fitilja. Onda je odmah ustrčao uz nasip. Sandens mu pruži ruku i pomože da uskoči u poštanski vagon. Buč se već bio vratio do lokomotive i, penjući se na nju, viknuo mašinovođi:

– Krećite.

Mala kompozicija nije odmakla ni stotinak metara kada se razleže eksplozija i telegrafski stub od-

lete u komade. Prekinuta žica zabruja kao violina. Sada je svaka veza između stanica Kvesta i Espanjola bila prekinuta, a samim tim železničke veze u Denveru i Santa Feu više nisu mogle znati šta se dešava na ovom delu pruge.

Mašinovođa baci pogled na svoje instrumente i onda se okrete Buču:

– Dakle, ovako nešto još nisam video. Istina, bilo je dosta napada na vozove u mom životu, ali je ovo najdrskiji.

– I jedino moguć – osmehnu se Buč. – Pored toliko detektiva i obezbeđenja, čovek mora da se domišlja kako bi došao do para.

Mašinovođa sleže ramenima, a njegovi ljudi zadivljeno pogledaše u Buča i Viskog Teksašanina, koji je sada sedeo na uglju.

Zahuktala lokomotiva prosto je gutala milje železničke pruge i kada je Buč ocenio da im do Espanjole ostaje možda još dvadesetak minuta vožnje, on izdade naređenje da se »Dete groma« zaustavi.

I dalje su se nalazili na otvorenoj preriji i samo je po koji džinovski kaktus narušavao izgleda ravnice.

Lokomotiva najzad stade. Mašinovođa i njegovi ljudi prvi siđoše i pomogoše Buču i Benu da odvoje poštanski vagon od zadnjeg tendera sa ugljem. Onda Visoki Teksašanin potera nazad posadu

lokomotive i oni zauzeše svoja mesta u iščekivanju daljih naređenja.

Buč uzdahnu i pođe ka vratima poštanskog vagona. Činilo mu se da je ovo najteži deo akcije. Trebalo je otvoriti na izgled neosvojivu kasu u vagonu.

Mada je deo ekspresa sa putnicima ostao daleko pozadi, a do najbližeg naselja trebalo je preći desetine milja, odmetnici su morali užurbano da rade kao bi se dočepali novca pre nailaska bilo kakve potere.

Kada se popeo u poštanski vagon, zatekao je oba Kida kako vredno posluju oko ogromne kase. Eta i Lora sedele su na drugoj strani, dok su vezani službenici bili poređani pored zida vagona na kome nije bilo vrata. Sandens se okret i odbaci Buču:

– Stavili smo sav dinamit koji smo poneli. U svakom slučaju, vagon će odleteti u komade.

Buč pride kasi i stručnim okom oceni rad svojih drugova. Pa dve dinamičke patrone su postavljene sa donje strane kase, ispod oba krila vrata. Dve su ugurane između masivne brave i zida kase i tu čvrsto uvezane. Preostale četiri našle su mesto na gornjem delu kase, takođe smeštene iznad njenih vrata. Ukupno deset patrona.

Buč uze od Kerija klupko fitilja za paljenje mina i onda poče da odmerava potrebne dužine za

svaku patronu, kako bi sve istovremeno eksplodiralo. Kada je povezo patronu, on spoji svih deset fitilja na jedno mesto i do tog čvora izvede preostali komad, dugačak dvadesetak santimetara. To parče je trebalo da gori oko pet minuta.

Čim je miniranje kase bilo završeno, Buč se okrete onoj dvojici službenika i reče:

– Kao što vidite, mi ozbiljno mislimo na posao. Jeste li se predomislili?

Omanji službenik, potpuno bled u licu, počeo da odmahuje glavom, ali ga njegov kolega učutka udarcem noge u butinu.

– U redu – Buč sleže ramenima i okret se svojim drugovima. Izlazite! Popnite se na lokomotivu i neka mašinovođa bude spreman za polazak. Moraćemo da se odmaknemo bar dvesta – trista metara jer će eksplozija biti snažna.

Na ove njegove reči i onaj drugi službenik preblede. Oči su mu kolutale na sve strane, ali još nije davao znakove da će popustiti.

Oba Kida i devojke skočiše iz vagona. Njihovi koraci udaljiše se prema lokomotivi, koja je brektala ispuštajući paru. Buč još jednom pogleda zarobljenike i onda priđe fitiljima. Izvadio je iz džepa košulje zrno šibice, kresnuo ga o metalni zid kase i kada se ova razgorela, prineo je plamen vrhu fitilja.

Smesta se začu šištanje i tanak

mlaz dima suknu uvis, praćen malim varnicama. Buč sačeka još nekoliko trenutaka da se uveri kako je fitilj potpuno prihvatio plamen i onda, ne osvrćući se na službenike, ode do vrata i skoči iz vagona.

Napolju je gurnuo vrata, a tako da su ona sada bila skoro sasvim zatvorena. Napravio se kao da ide ka lokomotivi. Međutim, čim je prevalio desetak koraka, on se spusti na mekani deo nasipa i nečujno vrati do vagona.

Kroz pukotinu na vratima čulo se šištanje upaljenog fitilja, ali i potmulo krkljanje i šumovi kao da se telo pomera. Tako je prošao jedan minut, pa drugi, a onda se iz vagona zaori neljudski krik:

– Dosta... Pomoć!

Buč je pričekao još malo i tek onda se napravio kao da dotrčava do vagona. Otvorio je vrata i popeo se. Onaj omanji službenik uspeo je da smakne olabavljenu maramu sa usta i sada je iskolačenih očiju urlao, gledajući kako se fitilj smanjuje i plamen približava patronama dinamita.

– Ugasite to! – uzviknu službenik čim je Buč upao u vagon. – Reći ću vam gde su ključevi kase!

Buč priđe kasi, uhvati kraj fitilja levom rukom, a desnom, u kojoj je sada imao maramicu, pritisnu njegov upaljeni vrh i ovaj se uz dosta dima ugasi.

– Gde su ključevi? – upitao je službenika.

– Morate da mi odvežete noge – odgovori ovaj. – Sami ih nećete pronaći.

Buč mu odveza noge i podiže ga sa poda vagona. Službenik nesigurnim koracima ode do stola na suprotnoj strani i, pošto je prišao samom zidu, pokaza glavom na jedno mesto.

– Pritisnite te daske... – objasnio je Buč.

Odmetnik ga poslušao i daska pod njegovim prstima polako se ugnu. Ukaza se mali otvor. Buč zavuče ruku i napipa svežanj ključeva. Pobedonosno ih je izvadio napolje.

– Volim pametne ljude – osmehnuo se zarobljeniku. – Zašto bi ste gubili glave za neke debele železničesk magnet i bankare?

Zajedno sa službenikom otišao je do kase i ovaj mu redom objasnio koje će ključeve upotrebiti za otvaranje. Tek kada je i četvrti ključ škljocnuo u bravi, Buč je mogao da okrene točak na vratima kase i jedno krilo se sada nečujno otvori.

Pri svetlosti koja je dopirala kroz otvorena vrata vagona ugledao je svežnjeve novčanica, uredno naslagane na gornjoj polici kase. Dole se nalazilo nekoliko drvenih sandučića na kojima je pisalo Zlato.

Buč se radosno osmehnu i otrča do vrata vagona. Promolio je glavu i viknuo drugovima, koji su već bili sišli sa lokomotive: -

– Dolazite ovamo! Sezam je otvoren!

Oba Kida i devojke pritrčase vagonu, dok je Visoki Teksašanin ostao da pazi na posadu lokomotive. Odmetnici razrogačiše oči kada ugledaše onolike pare. Službenik koji je predao ključeve rezignirano reče:

– Tu ima sto hiljada dolara. Tačno sam ih izbrojao.

Pronašli su platnene poštanske vreće i prepustili devojkaма da trpaju novac u njih, a oni se povukli na drugi kraj vagona da bi se dogovorili šta će dalje.

– Sada je najvažnije da nabavimo konje – reče Buč. – Sledeća stanica je Espanjola i tu bismo morali da ih pronađemo.

– Dobro, otprilike smo i predvideli da se na nekoj stanici nabave konji – klimnu glavom Sandens. – Samo, kako ćete to izvesti, a da ne privučemo ničiju pažnju?

– U Espanjoli sigurno očekuju dolazak ekspresa – javi se Kid Keri. – Istina, mi smo prekinuli telgrafske žice i oni nemaju veze sa Denverom, ali zato još uvek mogu da obaveste Santa Fe, gde bi nam priredili topao doček.

– Mislili smo mi na to – promrmlja Buč. – Evo šta ćemo raditi. Da li neko poznaje teren ispred Espanjole? Je li tamo ravnica kao i ovde?

– Nije – odgovori Kid Keri, koji se ranijih godina muvao po ovim

krajevima. – Espanjola je podignuta zbog snažnog izvora vode koji izbija u maloj dolini. Posle je tu pronađena ruda srebra i grad je brzo rastao. Kada je sagrađena i železnica, Espanjola je doživela pravi bum. . .

U redu, u redu – nestrpljivo ga prekide Buč. – Ne zanima me ta vrsta geografije. Reci mi kakav je teren oko grada.

– Pa, čuo si da je Espanjola u maloj dolini – odvrati Kid Keri. – Unaokolo su brežuljci i pruga krivuda između njih. Železnička stanica je iznad naselja, oko milju od centra grada.

– Odlično – klimnu glavom Buč. – Prikačite ponovo ovaj vagon. . .

– Ja bih ga ostvio ovde – usprotivi se Sandens Kid i pogleda prema devojkama. One su praznile kasu. – Vreće sa parama prebacićemo na jedan tender i onda ćemo da prošišamo kroz Espanjolu. Dok se oni budu snašli, mi ćemo već biti daleko.

– U redu - pristade Buč. – Pred samom stanicom, naravno na mestu koje je zaklonjeno od pogleda, mašinovođa će usporiti i ja ću iskočiti. Onda idem pešice u grad i tamo ću kupiti konje za sve nas. Sačekajte me jedno pet milja južno od Espanjole. Ako se pojavi potera, produžite, ali ne u Santa Fe. . .

Za nekoliko minuta vreće sa plenom bile su prebačen na ten-

der iza lokomotive i tamo, na mestu gde je eksplozija razbacala ugalj, smestiće se Eta i Lora na vrće, dok je Kid otišao na lokomotivu zajedno sa Bučom, a Keri se popeo pored Bena.

Prethodno su odvezali službenike, pokupili njihovo oružje i odmah zatim »Dete groma« pusti oblak pare, pa jurnu niz prugu.

– Još dvadesetak minuta i mi smo u Espanjoli – nešto kasnije saopšti mašinovođa.

– Reci mi kada budemo blizu stanice – reče mu Buč.

Minuti su sporo prolazili i napušteni poštanski vagon davno je iščezao na horizontu kada mašinovođa, koji stade pored Buča i pogleda napolje, svečano saopšti:

– Eno, iza onih brda je Espanjola.

– Zaustavićeš se na mestu sasvim blizu stanice, ali tamo gde neće moći da nas vide.

Čovek klimnu glavom i vrati se svojim polugama. S vremena na vreme bi kontrolisao okolinu pored pruge i posle pet minuta dobaci Buču:

– Već se vidi neki dim. Ne znam da li je to kakva lokomotiva u stanici.

– Teraj dalje i uspori blizu stanice – odvrati Buč.

Mašinovođa oduze paru i lokomotiva se sada kretala samo nošena inercijom. Buč se spusti na poslednji stepenik kod izlaza iz lokomotive i kada je ocenio da je

brzina povoljna, on se u elegantnom skoku nađe na nasipu. Tenderi sa ugljem prodoše pored nje, a Eta i Lora mu mahnuše rukama. Minut kasnije, lokomotiva ponovo poveća brzinu i nestade iza zavoja, gde se nalazila železnička stanica u Espanjoli.

Buč se popeo na brežuljak. Sa ove visine pružao se lep pogled kako na železničku stanicu, tako i na sam grad, koji je ležao u prostranoj dolini punoj zelenila. Na vidiku nije bilo ni jednog jahača niti kola i Buč se okrete stanici.

»Dete groma« je u oblacima pare pristizalo do stanice, gde se na peronu nalazila poveća gomila sveta. Svi su očekivali prolazak čuvenog ekspresa »Overland Flajers«. Čim su spazili sjajnu lokomotivu, ljudi se uskomešaše i počеше da mašu.

Tada nastade pometnja. Umesto prave kompozicije ekspresa, oni su videli lokomotivu i njena dva tendera. Ta slika je trajala samo nekoliko trenutaka, jer zahuktala mašina prelete pored perona, zavivši u paru sve one koji su tu stajali.

Masa ustuknu. Buč se veselo nasmeja. Prizor je bio izvanredan. »Dete groma«, okićeno perijanicom dima, već je ostavljalo stanicu iza sebe, kada se predstavnici vlasti povратиše i istrčаше na koloseke.

Buč još jednom pogleda zalokomotivom i onda požuri prema

gradu. Posle brzog pešačenja našao se na početku glavne ulice u Espanjoli. Grad je delovao pusto, pošto su skoro svi stanovnici izašli na stanicu da prisustvuju prolasku ekspresa. Odmetnik nije hteo da propusti ovako zgodnu priliku. Još izdaleka je primetio firmu iznad gradske štale i pohitao pravo tamo.

Na svu sreću, vlasnik štale, jedan sedokosi, reumatični čičica, nije hteo ili nije mogao da ode do železničke stanice i Buč ga zateče kako sedi pred velikim vratima štale i rasejano pljučka u prašinu. Vilice su mu neprekidno radile žvaćući duvan.

On iznenađeno pogleda u čovek akoji je na sebi imao beli kelnerski kaput i crne pantalone. Ovakvu odeću, u ovakvim krajevima, niko nije nosio. Buč mu ne dade vremena da se pribere.

– Ja sam kupac, čiko – rekao je starcu. – Želim da vidim kakve imate konje. Plaćam u gotovu.

Čuvši ove čarobne reči, starac zaboravi na neobičan izgleda stranca, skoči na noge i povede ga u štalu.

– Koliko vam je konja potrebno?

– Bar šet – odvrati Buč. – Sa opremom.

– Biće ih toliko. Nego ostao sam ovde sam. Moj momak je kod stanice. Čeka da prođe ekspres.

– Izgleda da je ekspres prošao –

osmehnu se Bič.

– Kako to da nisam čuo pištanje lokomotive? – počeo starac, ali se onda priseti da je u pitanju posao i prekide nekoristan razgovor. Odveo je Buča u dvorište iza štale, gde je u jednom koralu bilo desetak konja.

Posle kraćeg razgledanja, Buč izabra životinje i onda on i starac počeo lasom da ih hvataju. Dogodilo se da su to sve bile mirne i obučene životinje, pa je njihovo hvatanje brzo obavljeno. Međutim, od opreme starac je imao svega dva nova sedla. Ostala su bila u jednom stanju, iskrpljena i neugledna. No, Buč nije mogao da bira.

Jedan za drugim, konji su bili osedlani. U poslednjem trenutku Buč odluči da uzme još jednog rezervnog, tako da je sada raspola-gao pravim čoporom od šest konja.

– Dobro, a gde su vam ostali ja-hači? – zainteresova se vlasnik štale.

– Gore su, kod stanice – objasni Buč. – Koliko ovo košta?

Čiča se počeo po neurednoj kosi. Ovoliko konja nije uspevaio da proda ni za mesec dana, pa je unapred znao da će biti dobar posao. Posle kraćeg razmišljanja on reče:

– Zajedno sa sedlima, četiri stotine dolara.

Buč je očekivao ovakvu svotu. Izvadio je iz svog pojasa nekoliko

stotina dolara, pa ih je spremno pružio starcu.

– Ovde ima trista pedeset dolara, čiko – rekao je. – Uzimjte pare, ili nema ništa od kupovine!

Novčanice odmah promeniše vlasnika. Buč poveza lasom sve konje, popeo se na riđana koga je za sebe odabrao i na čelu čopora izjaha iz dvorišta štale, ostavljajući starca da zbunjeno gleda za njim.

GLAVA PETNAESTA

Čim je lokomotiva prošišala kroz stanicu u Espnjoli, od iznenađenja se prvi povratio lokalni šerif. On se okrete šefu stanice i uzviknu:

– Šta ovo znači, do đavola!? Čekali smo da dođe ekspres, a pojavila se samo lokomotiva!

– Nešto nije u redu – odvrati šef stanice, omanji debeljko, kome se ispod službene kape rumenelo oznojeno lice. – Još u podne sam dobio telegram da ekspres prolazi kroz Alamosu i da po predviđenom redu vožnje ide dalje na jug. Istina, ovde je trebalo da stigne pola časa ranije. . . Odkud ova lokomotiva?

– To ćemo odmah da proverimo – odlučno odvrati šerif i njih dvojica počeo da se probijaju kroz gomilu ka zgradi stanice.

Uleteli su u kancelariju i šef stanice priđe stolu gde se nalazio telegraf. Počeo je da kuca poruku

za Denver i sve stanice na severu. Tražio je objašnjenje zbog nedolaska ekspresa Overland Flajers, a ujedno je javljao i za prolazak nepoznate lokomotive.

Kada je završio kucanje poruke, šef stanice skide kapu i maramicom obrisa ožnojenu glavu. On i šerif su nepomično ostajali i buljili u aparat. Posle nekoliko minuta šef se uzvrpolji.

– Trebalo je već da primim potvrdu poruke – zbunjeno je promrmljao. – Čudi me da se niko ne javlja.

– Kažem ti da ovde nešto nije u redu – progundā šerif. – Pokušaj još jednom!

Ovoga puta šef otkuca na telegrafu samo pozivni znak svoje stanice i kratku poruku u kojoj je tražio da mu se javi kolega iz Kvesta.

Ponovo je nastala pauza, ali je telegraf i dalje bio nem.

– Znači da su linije u prekidu – najzad reče šef stanice. – Niko se ne javlja.

Šerif je malo razmišljao, a onda se prisetio:

– Kako stoji stvar sa Santa Feom? Probaj njih da dobiješ.

Debeljko uzdahnu i sede za telegraf. Sada je otkucao pozivni znak linijom koja je vodila na jug prema Santa Feu. Nije prošlo ni dva minuta, a telegraf počē da kucka i na traci hartije se pojavile znaci! Šef stancie ih odmah pročitā.

– Dabome – rekao je šerifu. – Oni se odmah javljaju. Znači da je linija u redu. Sada ću da im javim za prolazak ove lokomotive.

On ponovo uhvati ručicu telegrafa i počē da otkucava Morzeove znake. Brzo je bio gotov i sada su on i šerif napeto čekali odgoovr.

Novi minuti su proticali, ali iz Santa Fea nije stizala potvrda da je poruka primljena.

– Šta mu je sada ovo? – besno reče šerif. – Maločas su ti se javili, a sad ćute. . .

Šef stanice ponovo posla pozivni znak u Santa Fe. Bez rezultata. Podigao je glavu i rekao šerifu:

– I sa ove strane je linija prekinuta.

Samo nekoliko minuta pre ove konstatacije šefa stanice. . .

Kid Keri skoči na nasip i pritrča najbližoj telegrafskoj banderi. Iza njega pristiže Sandens Kid. Obojica trgoše revolvere, počēše da gađaju porculan i žice spadoše sa držača. Uz revolveraševu pomoć, Keri se uspuza do vrha stuba, uhvati rukama obe žice i ne ispuštajući ih skliznu na zemlju. Sada su oba odmetnika uhvatila žicu i povukli je niz nasip. Tanki čelik najzad popusti i žice se pokidaše.

– odlično – promrmlja zadihani Sandens Kid. – Brzo natrag!

Uspentrali su se na lokomotivu i ova odmah krenu. Nešto kasnije, Sandens upita mašinovođu:

– Koliko smo odmakli od Espa-

njole?

– Pa, jedno pet – šest milja – odgovori ovaj.

– Zaustavi mašinu – naredi Sandens.

Mašinovođa povuče poluge i po bogzna koji put »Dete groma« se zaustavi na otvorenoj pruzi.

– Možete da prestanete sa loženjem – dobaci revolveraš već umornim ložaćima. – Sada je na vas red da se odmorite.

Visoki Teksašanin, koji je imao najoštrije oči, uzviknu:

– Vidim neku prašinu sa desne strane!

Sandens pogleda. Zaista, iznad prerije video se oblačić prašine koji kao da se kretao prema pruzi. Da li je to potera, ili...

U želji da prekine nedoumicu, Sandens viknu mašinovođi:

– Zazviždi malo!

Čovek poslušno povuče ručku i prerijom se razleže otegnuti pisak lokomotive. Njegov odjek se još nije bio izgubio kada iz pravca gde se video onaj oblak prašine dopreše tri slaba pucnja.

– To je Buč – radosno reče revolveraš. – Stiže sa konjima.

– Čekaj još malo – Visoki Teksašanin nije bio ubeđen u to. – Ja bih, ipak, rekao mašinovođi da podstakne vatru.

– Kažem ti da je to Buč – uvereno odvrati Sandens. Kid Keri se nije mešao, već je i dalje budno motrio na posadu lokomotive.

Pošto je prošlo još neko vreme,

Visoki Teksašanin, koji je netremice gledao kretanje tajanstvenog oblaka prašine, saopšti mirnim glasom:

– Vidim samo jednog jahača, ali tu je više konja.

– Kažem ti da je to Buč! – povika Sandens i onda skoči sa tendera na platformu lokomotive. – E, pa, momci, vaš posao je završen. Sada ćete lepo ugasiti vatru u ložištu i ispuštiti paru. Ti, Bene, otvori slavine na tenderu da istekne voda.

– Znači, ostavljate nas ovde? – nezadovoljno reče mašinovođa, ali onda odmahnu rukom i siđe sa svojim ljudima. Ventili su otvoreni i para uz snažno šištanje počela da izbija sa svih strana. Oznojeni odmetnici umišu se na vodi koja je curela iz tendera, a onda pomogaoše Eti i Lori da skinu vreće sa novcem.

Kada je to bilo gotovo, Buč se već jasno video sa konjima. On stiže u punom galopu. Prvo su žene popeli na konje, privezali vreće sa parama i, pre nego što će se oprostiti od mašinovođe i njegovih ljudi, Buč izvadi iz jedne vreće svežanj dolarskih novčanica i baci ih prema njima.

– Podelite ove pare i nikome ni reči! – Viknuo im je. – Zaslužili ste ih. Ovakvu saradnju još nisam imao ni u jednoj akciji.

Odmetnici okretoše konje i sjuriše se niz nasip. Brzo su se udaljavali i uskoro je samo oblak pra-

šine nagoveštavao gde se nalaze. Najzad i njega nestade.

Mašinovođa i njegovi ljudi prenuše se iz neke obamrlosti. Zbunjeno su se zgedali i tek kada ma-

šinovođa podiže svežanj dolara uvis, njihova lica se razvukoše u zadovoljan osmeh.

Banda »Sablasnih jahača« je odlazila u nove avanture.

Kraj epizode



INDIJANSKA
TERITORIJA
DOBRODOŠLI
TURISTI



DOBRA NAVIKA

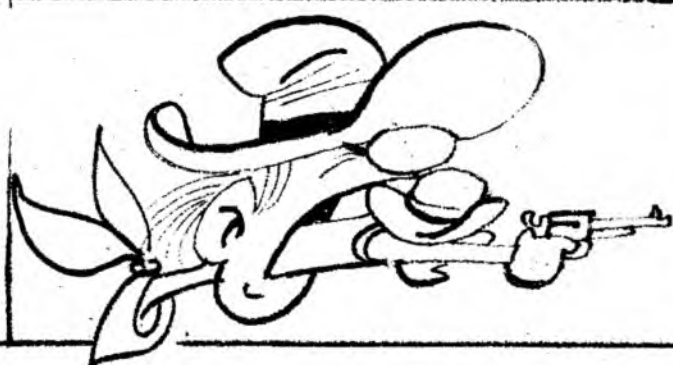
Jedan dečak priča o svom ocu.

– Moj tata je navikao gledajući kaubojske filmove na televiziji da stalno pijucka viski i da drži noge na stolu.

– Kako mu tvoja majka to dozvoljava? – upitaše ga drugovi.

– Pa, kad tako sedi onda mu redovno iz džepova ispadne novac! Mama pokupi papirne novčanice, a ja se zadovoljim sitnirom.

– IDIOTE! ZAR SI
MORAO DA SE
OBESIŠ O KAIŠ
MOJIM PANTALONA?



BRANISLAV

U SLEDEĆEM
BROJU

IZAZOV

